

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରାଜ୍ୟ ମାଟିକା

ବିବାହାରୀ ଦିବସ

ବିବାହାରୀ ଦିବସ

ହାସ୍ୟ ରସାତ୍ମକ ନାଟକ—

କୋପାରାଣ ଦିବିଗିଳ

ଲେଖକ :

ଡାକ୍ତର ଶୈଳେଷ୍ଠର ନନ୍ଦ

କାଳିଆପହୁଣାର୍ସ

ବୋପାରଣ ଡିଙ୍କିଗିଲ

ଲେଖକ

ଡାକ୍ତର ଶୈଳେଶ୍ଵର ନନ୍ଦ

ପ୍ରକାଶକ :

ଏସ୍. ଏନ୍. ସାହୁ

କାଳିଆ ପବ୍ଲିଶସ୍

ଗଙ୍ଗାମନ୍ଦିର, କଟକ-୧

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ:- ୧୯୯୦

ମୁଦ୍ରାଣ

ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ପ୍ରିଣ୍ଟିଙ୍ଗ ପ୍ରେସ୍

ତଳ ତେଲେଙ୍ଗା ବଜାର, କଟକ

ମୂଲ୍ୟ—ବାରଟଙ୍କା ମାତ୍ର

BOPARAN DHINKIGIL

By :

Dr. Saileswar Nanda

Published by :

S. N. Sahoo

Kalia Publishers

Gangamandira, Cuttack-1

1st Edition-December 1990

Printed at :

Indrani Printing Press

Tal-Telenga Bazar, Cuttack-9

Price—**Rs. 12-00**

ମଞ୍ଚ ପରିବର୍ତ୍ତନ—

ନାଟକଟି ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ରେ ଅଭିନୀତ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ କଳା ପରଦା ବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦୃଶ୍ୟସହଯୋଗ କରି ନ ହେବା ତାହା ମଧ୍ୟ କହିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆଲୋକ ଯୋଗରେ କରାଯିବା ଉଚିତ । ସେଟ୍ଟି ଗୋଟିଏ ଚଳିବା ଭଳି କୋଠରୀ । ଏହି ଗୋଟିକ କୋଠରୀ ଯେ ଏକସଙ୍ଗେ ବେଉରୁମ ଡ୍ରଇଂରୁମ ଓ ଡାଇନିଂ ରୁମ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ଏକଥାର ସୂଚନା ଦେବା ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ । ବାମ କଡ଼କୁ—ଗେଷାଇ ଘର । ଡାହାଣ କଡ଼ ବାହାର ପଟକୁ ଦାଣ୍ଡପିଣ୍ଡା । ଘର ଭିତରକୁ ପଶିବା କବାଟଟିକୁ ଦର୍ଶକମାନେ ଦେଖି ପାରନ୍ତି । ଏହି କବାଟଟିକୁ ସଂକେତଧର୍ମୀ ବା ସିମ୍ବଲିକ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ । ଘର ଭିତରର ପଛ କାନ୍ଥରେ ଗୋଟି ଝରକା— ଯାହା ଭିତର ଦେଇ ପଛରୁ ସାଇକ୍ଲୋରୋମା ଆଲୁଅ ଓ ବାଡ଼ିପଟ ନଡ଼ିଆ ଗଛର ଛାଇ ଆସି ଘର ଭିତରେ ପଡ଼େ । ବାହାର ପିଣ୍ଡା ଚଳକୁସହର ତଳ ଗଳି ରାସ୍ତାର ଦୃଶ୍ୟ ।

ଚରଣ ପରିଚୟ—

ରବି : ୨୭-୨୮ ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ଯୁବକ ।

ସ୍ବଳ୍ପ ବେତନ ଶ୍ରେଣୀ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ । ସଦ୍ୟ ବିବାହିତ ।
ସହର ବାଡାବରଣରେ ଗ୍ରେଟ୍ ଘରଟିଏ ଉଡ଼ାନେଇ ଗୁମୁରାଣୀ
ମେଣ୍ଟାଏ ସେ ।

ଧୂମକେତୁ : ମଧ୍ୟବୟସ୍କ । ପାଠୁଆ ନହେଲେ ବି ଅପାଠୁଆନୁହେଁ ଏକ
ବିସ୍ତାରିତ ପରିବାର ର ପିତା ।

ପ୍ୟାଣ୍ଟମ୍ : ୧୫ ବର୍ଷ ବୟସ୍କ କିଶୋର କିନ୍ତୁ ଶିଶୁ ପ୍ରାୟ ବ୍ୟବହାର ।
ମସ୍ତିସ୍କ ବିକୃତି ହେତୁ ବୋକା ପରି ବ୍ୟବହାର

ପୁଣିଲ : ରବିର ବନ୍ଧୁ ସମବୟସ୍କ ।

ଜନସ୍ପେକ୍ଟର : ବରର ଅନ୍ୟ ଏକ ବନ୍ଧୁ

ଗ୍ରାୟା : ରବିର ପତ୍ନୀ ୨୦—୨୨ ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ।

ଜଗଦମ୍ବେ : ଧୂମକେତୁଙ୍କ ପତ୍ନୀ ୩୫ ରୁ ୪୦ ବର୍ଷ ବୟସ୍କ, ଗ୍ରାମିଣୀ
ହେଲେ ବି ବେଶ୍ ପଜେସିଭ୍ ନାରୀ ।

ଶିଶୁକଳାକାର : ଝୁମୁଲ ୧୦ ବର୍ଷ ଝିଅ

ଟୁଟୁଲ ୭-୮ ବର୍ଷ ପୁଅ

ମିଟିଲ ୫ ବର୍ଷର ଝିଅ ।

(ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଧୂମକେତୁ ଓ ଜଗଦମ୍ବେଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି)

ନାଟକ ବିଷୟରେ ପଦେ—

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆଜିର ସମାଜର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଚରିତ୍ର । ସ୍ୱଳ୍ପବେତନସ୍ନେହି, ଚାକିରିଆ ବାହାହେଇ ସାରିବା ପରେ କି ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼େ ଆପଣ ଭାବିଛନ୍ତି କେବେ ? ସନ୍ଦ୍ୟାବିବାହିତା ପତ୍ନୀ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନରେ ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁରଙ୍କ ପାଖେ ଚଳିବାକୁ କୁଣ୍ଠିତା ହେବା ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ଏଣେସନ୍ଦ୍ୟାବିବାହିତ ଜୀବନରେ ପତ୍ନୀପ୍ରେମରେ ଆକୁଳ ଯୁବକ ସପତ୍ନିବାର ସହରରେ ଘର ବସାଇବା ପାଇଁ ବିବ୍ରତ ହେବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାଭାବିକ । ଏଣୁ ଖୋଜା ଚାଲି ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ଦରମାକୁ ଚାହିଁ ଘରଟିଏ ବା ମିଳୁଛି କେଉଁଠି ? ଏଣୁ ଚିନ୍ତା ଆଜି କୋଠରୀ ବିଶିଷ୍ଟ ଘରଟିଏ ଉଠାନିଏ ସେ । ପଡ଼ି ପତ୍ନୀ ଏକତ୍ର ରହିବାର ଆନନ୍ଦ ଭିତରେ ଉଠିଲା ଘରର ଦୁଖ କଷ୍ଟ ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ଗୁଳୁଗୁଣ ମେଣ୍ଟିଯାଏ । କିନ୍ତୁ କଣ, କଣ ଦରମାର ମାପରୂପ ଖର୍ଚ୍ଚ ଅଟକଳ ଭିତରେ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ଅଯାଚିତ ବରୁ କଣେ । ଯାହାଙ୍କ ସହ ପରିଚୟ ମାତ୍ର କେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତର । ଅନେକ ଦିନ ତଳର ବନ୍ଧୁ ଆସିଛନ୍ତି କଟକ ବୁଲି । ସହର ଦେଖି । ଅନେକ କାମନେଇ ଏକା ନୁହେଁ ସାଙ୍ଗରେ ପତ୍ନୀ ତିନୋଟି ଛୁଆ, ଶାଳକ । ଏମିତି ପାଞ୍ଚଜଣଙ୍କୁ ନେଇ ସେମାନେ ଦିନେ ବା ଓଳଏ ରହିବାକୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି । ଅନେକ କାମ ଅଛି—ଡାକ୍ତର ଦେଖା, ସିନେମା ଦେଖା ବଜାର କର, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ସଂଗୁଳା । ଏମିତି କେତେ କଣ । ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରରେ ଏ ଗୋଟାଏ ଜବରଦସ୍ତ ବୋଝ । ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ବି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଆମ ଜାତୀୟ ପରମ୍ପରାରେ ଅତିଥି ସେବା ଶୁଣୁର ସେବା । ସେବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ଥାଉ ବା ନଥାଉ ବାଧ୍ୟ

ସେମାନେ । କିନ୍ତୁ ସେତିକିରେ ବିପତ୍ତି ସରେନା । ଟଙ୍କା ଉଧାର
 ଲେଡ଼ା ଅତିଥିଙ୍କରା ବିଚାର ପଡ଼ି ପଡ଼ି କରନ୍ତି କ'ଣ ? ମନା କରି
 ଦୁଇନି, ସହ ଦୁଇନି, କି ରହି ଦୁଇନି । ବୋପାଗଣ ପକେଇ ତିଙ୍କି
 ଗିଳିବାର ଅପରେଷ୍ଟରେ ସେମାନେ ହୁଅନ୍ତି ହୁନ୍ତିସନ୍ତି । ଆପଣମାନେ
 କୁହନ୍ତୁ କ'ଣ ଯୁର ସମାଧାନ । ଆପଣ କ'ଣ ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତି
 ଅନୁଭବ କରି ନାହାନ୍ତି ? ତେବେ କୁହନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏବେ କ'ଣ
 କରିବେ ? କ'ଣ ଉପାୟ ତାଙ୍କର ? ଏମିତି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାରୀର ସମାଧାନ
 ପାଇଁ କିଛି ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିବା ଉଚିତ, ନ ହେଲେ ସେ ନିସ୍ତାର
 ନାହିଁ । ଘରେ ନିଜ ହାଣ୍ଡି ମାଙ୍କଡ଼ିତର ମାରିଲବେଳେ ଏ ଶୁଣିଲ
 ବନ୍ଧୁ ପ୍ରେମ ଆଉ ଆତିଥ୍ୟର ବା କଲେଡ଼ ।

ଚରିତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ—ସେ ଓ ଆପଣ । ଏଇ ପରିବେଶର କେତୋଟି
 ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ । ବିଷୟବସ୍ତୁଟି ନିତ୍ୟନିଆ । ସହର ଜୀବନର ହା ହତୋସ୍ଥୀର
 ରୂପାୟନ ଶ୍ଯାସ ଓ ଘର୍ଷଶ୍ଯାସର କାହାଣୀ । ନାଁ କାହାଣୀ ନୁହେଁ
 ଘଟଣା । ନିଛକ ସତଘଟଣା ଟିକିଏ ଲଘୁପାକ ରଖିରେ ପରିବେଷଣ
 କରିବାର ପ୍ରୟାସ ମାତ୍ର କରାଯାଇଛି । ଗ୍ରାହକ, ବିରୁଦ୍ଧକ ତଥା
 ମୁଲ୍ୟାୟକ ଆପଣମାନେ ।

—*—

“ମୋର ଆତ୍ମକ ପିଣ୍ଡ ଲଜ୍ଜିତ ହାତରେ”

—ନଳା—

ପ୍ରଥମ ଦୃଶ୍ୟ

[ଏ ଘରଟି ରବି ଆଉ ଗୁପ୍ତାଙ୍କର ଭଡ଼ାଘର । ରବି, ଗୁପ୍ତା,
ପତି ପତ୍ନୀ । ଏ ଯାବତ୍ ପରବାରରେ ଭୃଞ୍ଜୟ ପୁରୁଷର
ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇନି । ପରଦା ଖୋଲିବା ବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା
ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ । ଗୁପ୍ତା ସନ୍ଧ୍ୟାଘାପ ଧରି ଘରୁ ବାହାର ଆସିଛି
ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାକୁ । ପିଣ୍ଡା ତଳେ ଥିବା ଭୁଲସୀ ଚଉରାରେ ଘାସ
ରଖି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଛି । ଘର ଭିତରକୁ ପଶି କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗା
ହାଇଥିବା ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଫଟ ପାଖେ ଗୋଡ଼ିତଳେ
ପଡ଼ିଛି । ଘର ଆଲୁଅ ଜାଳିଛି । କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗା
କ୍ୟାଲେଣ୍ଡରରୁ ପୁରୁଣା ମାସର କାଗଜଟା ଚିରିଛି । ଆଜି
ନୂଆ ମାସ ଆରମ୍ଭ । ପହଲ ତାରିଖ । ରବି ଆସିବ ଅଫିସରୁ ।
ଦରମା ଆଣିଥିବ । ଘରେ ଜିନିଷ କିଛି ନାହିଁ । ଏଣୁ ବଜାର
ସଉଦା ଚଞ୍ଚଳ ଆସିବା ଦରକାର । ଟେବୁଲ ଉପରୁ ମାସିକଆ
ସଉଦାର ଖାତା—କାଗଜ ଖଣ୍ଡେ ଆଉ କଲମ ନେଇ
ମାସିକଆ ସଉଦାର ଚିଠା କରି ବସିଛି ସେ । ରୋଷେଇ ଘରୁ
ଉଦା, ବୋତଲ ବ୍ୟାଗ ଆଣି ସଜାଡ଼ି ରଖିଛି । ପୁଣି ଚିଠା
ଲେଖାରେ ମନ ଦେଇଛି ସେ—]

ଗୁପ୍ତା : (ସ୍ବଗତୋକ୍ତି)

ଚିନି

ଡେରାଡୁନ ଚୁଡ଼ଳ

ଲୁଣ

ହଳଦୀ

ଅଟା

ଲଙ୍କା ଗୁଣ୍ଡ

ମଇଦା

ଧନିଆ

ଘିଅ

ଜିରା

ତେଲ	ଧନିଆ
ଅମୁଲ ଘ୍ରେ	ପୋଡ଼କ
ପାମଡ଼	ମେଥି
ଗରମ ମସଲା	କଳାଜିରା
	ପାନବାହାର
	ମୁଖ ବିଳାସ.....

ଛୁୟା : ଆଉ କ'ଣ ରହିଲା ? କିଛି ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନେ ପଡ଼ିବନି । ମାସିକଆ ସଉଦା ଯେମିତି ସରବ ସେମିତି ସବୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ହୋଇ ମନେପଡ଼ିବ । ହଁ—ବଡ଼, ଆରେ ଦେଖତ ଡାଲି କଥାବି ଏକବାରେ ଭୁଲିଯାଇଛି । ହରଡ଼ଡାଲି, ମୁଗଡାଲି, ବୁଟଡାଲି । ଆଉ—ଆଉ —ଆଉ (ମନେ ପକଉ ପକଉ) —ଡିଆସିଲି ।

(ରବିର ପ୍ରବେଶ)

ରବି : (ଛୁୟାର ଅଜାଣତରେ ପଶି ତା ପଛେ ପଛେ ଦୂର ବୁଲୁଛି ।)

ଛୁୟା : ଲବଙ୍ଗ, ଅଳେଇଚ, ଗୁଜୁରାତି ତ ଗରମ ମସଲାରେ ଗଲା—

ଆଉ—ରହିଲା କଣ ?

ରବି : କସ୍‌ମିସ୍

ଛୁୟା : (ଚମକି ପଡ଼ିଛି)

ରବି : କସ୍—ମିସ୍ । ହଁ କସ୍ ମିସେସ୍ (କହି ତାକୁ ଧରି ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଡିଆଁ ନେଇଛି । ଆଉ ତାଠାରୁ ଚିଠାଟା ନେଇ ପଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି ।)

ବୁଝିଲ ଛୁୟା ଏ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବୁକୁ ଟିକିଏ ଛୋଟ କଲେ ତଳନ୍ତାନି ?

ଛୁୟା : ତେର ଛୋଟ କରିଛି—ଆଉ କରିପାରିବନି । ଦେଖୁନ—ଗଲା—ମାସରେ ୩୩ଟା ଜିନିଷ ଆଉ ଏ ମାସରେ ଏ ଲମ୍ବୁରେ ମାସ ୨୫ଟା, କମିନି ।

ରବି : ହଁ କମିନି ତ ନିଶ୍ଚୟ; କିନ୍ତୁ ଯୋଉହାରରେ ଦର ବଢ଼ୁଛି—ସେ ହାରରେ କମିପାରନି ।

ଗୁପ୍ତା : ତା ମାନେ କ'ଣ ଆଉ ଓପାସ ରହିବା ?

ରବି : ନା ଓପାସ ରହିବାନ କି ଉଧାର କରିବାନ ।

ଇଂରାଜୀରେ ଗୋଟିଏ କଥା ଅଛି—Cut your coat

according to your requirement.

କୋଟକୁ ମାପିବୁଁ ନି କାଟିଲେ ବଡ଼ ନହେଲେ ଗ୍ଲେଟ ହେଇଯିବ ।

କୁଆଡ଼ୁକୁ ହବନି ।

ଗୁପ୍ତା : ତାମାନେ ତୁମେ କହୁଛ — ମୁଁ ବଦଳି କରୁଛି ? ମୁଁ ତୁମ ଟଙ୍କା ସବୁ ଅଥବା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଦଉଛି ?

ରବି : ମତେ ଭୁଲ ବୁଝିନି ଗୁପ୍ତା । ଦରମା ଏଇ ହଜାରେ ଅଠର ଟଙ୍କା । ଯୁା ଭିତରେ ସବୁକିଛି କରିବାକୁ ଯିବ । ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ କିଛି ପଠାହବ । ତୁମ ସାବିତ୍ରୀ ଅମାସ୍ୟା ହେବ । (କହି ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଓଡ଼ଣା ଦେଇ ଗେହେଇ କହିଛି ।) ଆମ ବିବାହବାସିଙ୍ଗା ହବ, ଘର ଖର୍ଚ୍ଚ ହବ ।

[ତାଠୁ ହାତ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ—ଦୃଶ୍ୟ ଯାଇ]

ଗୁପ୍ତା : ଗଲ ଅଇଲ ସବୁ ହବ । ତୁମର ଯୋଉ କଥା ?

ଗଲ ମାସର ହିସାବ ଦେଖିଛ ? ସମୁଦାୟ ଟ ୧୨୮୫ ଖର୍ଚ୍ଚ ।

ରବି : ହଉହେଲ । ଏ ସବୁ ଆଜି ଆଉ—କାଲି ବିଚାର କରିବା । କାରଣ ଟଙ୍କା ଆଜି ମିଳିନି—କାଲି ମିଳିବ । ଏଣୁ ଏ ସମସ୍ୟା କଥା ଏତକ ଆଉ । ଚିଠା ସବୁ ରଖ । ଆଗେ କପେ ଚା ଦିଅ—

ଗୁପ୍ତା : କ'ଣ କହିଲ

ରବି : ଚା—ଚା—Tea

ଗୁପ୍ତା : ମାନେ Tea ?

ରବି : ତୁମେ ଚାହିଁ ବୋଧହୁଏ I should not say T—but the next.

(ଯୁା କହି ଗୁପ୍ତାକୁ ଧରିବାକୁ ଉଠିଗଲା ବେଳେ ସେ ଦଉଡ଼ିବ ଭିତରକୁ । କିଛି ସମୟପରେ ଚା କଫରେ ପାଣି ଆଣି ଆସିଛି ।)

ଛାୟା : ନିଅନ୍ତୁ ମହାରାଜ । କାମ କରି କରି ଥକ ଯାଇଛନ୍ତି—ଏତକ
ପାନ କରି ଶାନ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ରବି : (ରୁକ୍ମିଣୀ ନେଇ-ଟିକେ ପିଇ) ଇଏ କ'ଣ—ଖାଲି ପାଣି—ମାନେ
ଥଣ୍ଡା ପାଣି—

ଛାୟା : ଗରମ mood ଟା ଥଣ୍ଡା ହେବାକୁ ଥଣ୍ଡାପାଣି ଦରକାରନା ।

ରବି : ଆସ୍ତ୍ର—ତୁମେ ମୋ ସାଙ୍ଗେ ଖେଳୁଛ (କହି କହି ଛାୟା ଆଡ଼େ
ଦଉଡ଼ିଛି । ଛାୟା ଆଗେ ଆଗେ—ସେ ପଛେ ପଛେ । ଶେଷରେ
ଛାୟା ମୁଣ୍ଡରେ ପାଣି କପ୍ ଢାଳିଛି ।)

ଛାୟା : ନା ଘରେ ରୁ ଅଛି—ନା ଶ୍ରୀର ଅଛି—ରୁ କରନ୍ତି କେମିତି ?

ରବି : ହୁଏତ ହେଲୁ ରାଗିବା ଦରକାରନା । ଗଲ ଚଞ୍ଚଳ ବାହାରିପଡ଼ି ।
ସୋମନାଥ ଡାକିଛି ସିନେମା ଯିବା—ତା'ର ଘରେ ରୁ
ଖାଇନେବା । କଣ ଦିନେ ଏମିତି ରୁହାରେ ଚଳିଯାଉ ।

ଛାୟା : ପଅରିଦିନ ସାବଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା—ମନେ ଅଛିତ ?

ରବି : ମନେ ଅଛି—ସାବଣୀ ଦେବୀ—ସବୁ ମନେ ଅଛି । କାଲି
ସନ୍ଧ୍ୟାରେଶାଢ଼ୀ କଣାଯିବ । ପକେଟକୁ ଆଗ ଟଙ୍କା ଆସୁ ବ୍ୟସ୍ତ
କାହିଁକି ? ଗଲ ବାହାରି ପଡ଼ି—ଡେରି ହେଇଯାଉଛି ।

(ଛାୟା ଭିତରକୁ ଯାଇଛି—ବାହାରୁ ଡାକ ଶୁଣୁଛି)

ବାହାରୁ : ରବି ବାବୁ ଅଛି—ରବିବାବୁ—ଓ ରବିବାବୁ
ହଠାତ୍ ପଣି ଆସିଛନ୍ତି ଧୂମକେତୁ ବାବୁ । ରବିବାବୁ ବୋକାଳ
ଭଲ ରୁହୁଁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖିବା ଚହ୍ନି ନଥିବା ପରି
ସେ ଏକ Vacant Look ଦେଇଛନ୍ତି ।]

ଧୂମକେତୁ : [ପଣିଆସି] ଏଇତ ରବିବାବୁ ନଜେ ଅଛନ୍ତି । ନମସ୍କାର ।

ରବି : ଆପଣ ? ମୁଁ ତ ଚହ୍ନିପାରିଲି ନାହିଁ ।

ଧୂମକେତୁ : ମୁଁ—ମୁଁ ଧୂମକେତୁ—ଚହ୍ନି ପାରିଲେ ?

ରବି : ନା ତ ଜାଣିପାରୁନି—କୋଉଠି କେମିତି..... ?

ଧୂମକେତୁ : ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବଳୁଛି ଘଟିଲଣି । ଏତେ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଯଦି ଅକ୍ଷମ—ତେବେ ଏ ସ୍ୱପ୍ନାରେ ଚଳିବେ କେମିତି ? ଦିନେ ହୁଏତ ଭାଇ—ଭଉଣି—ବାପା—ମା'ଙ୍କୁ ବି ଦୋଦୋ ଚିହ୍ନାହେବେ ।

ରବି : ନା ତା ନୁହେଁ ହେଲେ—ଆପଣଙ୍କୁ ଆଗରୁ କେବେ ଭେଟିବା ପରି ତ ମନେ ହେଉନି ।

ଧୂମକେତୁ : (ପକେଟରୁ ହାତ ପୁରାଇ ଏକ କାଗଜ କାଢ଼ିଛି) ଏଇଟା କାହା ହାତଲେଖା ?

ରବି : ଇଏତ ମୋର—ହେଲେ ?

ଧୂମକେତୁ : ଗଲବର୍ଷ ବନାରସରୁ ଫେରିଲାବେଳେ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଏକାସାଙ୍ଗେ ଫେରୁଥିଲେ । ମାନେ ଏକାସାଙ୍ଗେ ଟ୍ରେନ୍‌ଜି ନାଇନ ୠବ୍‌ମାଷ୍ଟର ଯାଏ ଖେଳିଲେନି । ଆପଣ ମୋର ପାର୍ଟନର ନ ଥିଲେ—ନାଲିଛକା ଆମେ ଟଟା କରିନଥିଲେ ? ମନେ ପଡ଼ିଲା—

ରବି : ଓ—ହଁ—ଆପଣ ! ମାନେ ଆପଣ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ—ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଜଗଦମ୍ବେ ଦେଖା.....ହଁ.....

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ମା ଜଗଦମ୍ବେ—ମୋ ଧର୍ମି ପତ୍ନୀ । ସେ ବି ଆସିଛନ୍ତି ସାଥରେ ତାଙ୍କୁ ନ ନେଇ ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଏକୁଟିଆ ଯାଏ କି ? (ବାହାର କବାଟ ପାଖକୁ ଯାଇ ରାସ୍ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଡାକିଛନ୍ତି) ହଇଓ ଶୁଭ୍ର—ଆସ ଆସ ଡବାମାନଙ୍କୁ ଧରି ପଣି ଆସ ଏଇଟାହିଁ ସ୍ତେସନ । ଅଛନ୍ତି ଆମ ବନ୍ଧୁରବିବାବୁ ।

ରବି : ହେଲେ କୁଆଡ଼େ ଆସିଲେ ? କ'ଣ କିଛି କାମ ?

ଧୂମକେତୁ : ଗୁଡ଼ୁନା କାମ କ'ଣ ? ରବିବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ମନ ଆକୁଳ ହେଲା—ମା ଜଗଦମ୍ବେ ତ ବସେଇ ଉଠେଇ ଦେଲେନି—

କହିଲେ ସେ ଏତେକିର ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ହେଲେ ଏତେଦିନ
ଗଲା ପଛେ ଆମେ ସମୟ କରି ତାଙ୍କ ଆଡ଼େ ଯାଇ ବୁଲି ଆସି
ପାରିଲେନି । ଏଣୁ ସମସ୍ତେ ଆସିଗଲୁ ତୁମ ଅତିଥି ହୋଇ ।

ହଁ ଆସ—ସବୁ ଜନସମସ୍ୟ ନେଇଆସ । ହଁ ଇଏତ
ଜଗଦମ୍ଭେ—ମୋର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସ୍ତ୍ରୀ—ଇନ୍ଦ୍ର—ପରକାଳର—

ରବ : ନମସ୍କାର ଭାଉଜ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ନମସ୍କାର । (ଧୂମକେତୁବାବୁଙ୍କୁ ବସେଇ ଦେଇ) ଯୁଦ୍ଧ କଥା
କାହିଁକି ଶୁଣୁଛ ମ — ତୁମକୁ ଦେଖିବାକୁ ମନେହେଲା—ସମସ୍ତଙ୍କୁ
ନେଇ ଆସିଛି । ଆ ଫ୍ୟାଶ୍—ଆ—ଆସରେ ଟୁଟୁଲି, ଝୁମୁଲି,
ମିଟିଲି—

ଧୂମକେତୁ : ଏଇ ବାବୁ ଫ୍ୟାଶ୍—ମୋର ଶାଳକ—ମାନେ ମା ଜଗଦମ୍ଭେ—
କର ଏକମାତ୍ର ଭାଇ । ଆଉ ଏ ସବୁ ଆମ ଉଦ୍ଦାମାନେ—
ଫାଶ୍‌କ୍ଲାସ, ସେକେଣ୍ଡ କ୍ଲାସ, ଥାର୍ଡ୍‌କ୍ଲାସ; —କ’ଣ ବୁଝିଲ ତ ?
ମୁଁ ରକ୍ଷାବାଳକୁ ବଦଳରେ ।

ରବ : ବୁଝିଗଲା । (ଭିତରକୁ ଡାକ) ଗୁପ୍ତା ଦେଖ—ଇଆଡ଼େ କିଏ
ଆସିଲେଣି—ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଥିଲ କି ? ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧ କହୁଛି ମୋ ମାମୁଁ ପୁଅ
ଭାଇର ଶଲା ଏଠିଅଛି । ତା ଘରକୁ ଯିବା ବୋଲି । ଯୁଦ୍ଧର
ତ ଏକାକି ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ । ନାହିଁ ଯଦି କୁଆଡ଼େ
ବାହାରିଛ ଯାଉନ— (ଗୁପ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରବେଶ)

ଜଗଦମ୍ଭେ : (ଗୁପ୍ତା ଆଡ଼କୁ ଦଉଡ଼ି ଯାଇ ତା ମୁହଁକୁ ଦୁଇହାତରେ ଧରି)
କ’ଣ ଚିହ୍ନଟି । ଜଗଦମ୍ଭେ ବା—ବନାରସ—ଟ୍ରେନ୍—
ପାନଖିଆ—ପେଡ଼ାଖିଆ—ତାସ ଖେଳ ?

ଗୁପ୍ତା : ହଁ ମ ଅପା ସବୁ ମନେ ଅଛି । ଆଉ କେମିତି ମନେ ପଡ଼ିଲା ?

ଧୂମକେତୁ : ନମସ୍କାର ! —ମନେ ପଡ଼ିଲା ମାନେ—ଏକାକି ଆପଣଙ୍କୁ
ଦେଖିବେ । କମ ନୋଜି ଖୋଜି ଏ ଘର ପାଇଲୁ କି ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ତୁମେ ଦିହେଁ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଥିଲ କି ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ମ ଯିବେ କୁଆଡ଼େ ?

ରବି : ହଁ ସିନେମା ବାହାରଥିଲୁ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ବେଶ୍‌ତ ଚାଲୁନା ଯିବା—ଆମେ ତ ଦି ରୁବିଦିନ ମଉଜ
କରିବାକୁ ଆସିଛୁ ତୁମ ପାଖକୁ । —ଚାଲ ସମସ୍ତେ ଯିବା

ଛାୟା : ନା ଥାଉ

ଧୂମକେତୁ : ଆସିଲେ ରହାବଢ଼ା, ଖିଆପିଆ କଥା—ଚାଲ ବେଳ ଯଦି
ହେଇଯାଉଛି ଆଉ ଡେରି କାହିଁକି ? ସିନେମା ମନେ ପଡ଼ିଲେ
ମୋ ମନ ତ ଆକୁଳ ହୋଇ ଉଠେ । ଅବଶ୍ୟ ସେ ବେଳର
ଦିଲିପ କୁମାର; ରଜକୁମାର, ସଞ୍ଜିବ୍ କୁମାର, ମିନା କୁମାରୀ,
ବୈଜୟନ୍ତୀମାଳା କ’ଣ ଆସୁଛନ୍ତି—ଏବେ କ’ଣଟି ତା ନାଁରେ
ଝୁମୁଲି—ସେଇ ସେ ଡେଙ୍ଗା ଟୋକାଟା ।

ଝୁମୁଲି : ଅମିତାଭବଚନ ।

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ବା ସେଇ—ଏ ପିଲଗୁଡ଼ା ତ ତା’ପାଇଁ ବାପା—

ଫ୍ୟାଶନ : ଅପା ଆମେ ସିନେମା ଯିବା ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଚାଲୁନ ଆଉ ଡେରି କାହିଁକି ?

ରବି : ସିନେମା ବେଳ ଆଉ କ’ଣ ଅଛି ? ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବଣି ନା ।
ନୂଆ ପଡ଼ିଛି ଯେ—ଟିକେଟ ବି ମିଳୁନି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : କାହିଁ ବ୍ଲାକ୍ ? ଶୁଣିଥିଲ କିଟକରେ ବ୍ଲାକ୍‌ରେ କୁଆଡ଼େ ସବୁ
ମିଳୁଛି—ଟିକେଟ ମିଳିବନି ? ଇଏ ପୁଣି କୋଉ କଥାବା ।

ଧୂମକେତୁ : ବ୍ଲାକ୍‌ରେ ଟିକେଟ ପିଛୁ କୋଉଏ ଟଙ୍କା କିଏ ଦେବ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ତୁମେ ରୁପ୍ ରହିଲ—ରଙ୍ଗୁଣା—ତୁମ ପଇସା କିଏ ନଉଛି କି ।
ରବିବାବୁ କ’ଣ ତୁମପରି କଞ୍ଜାସ ହୋଇଛନ୍ତି—ଏଇଥି ପାଇଁ

ଡରୁଛନ୍ତି ? ଟଙ୍କା କେଇଟା ପାଇଁ ସେ ତମ ଆଗରେ ହାତ
ପତେଇବେ ? ହେଇ ହେଇ ଆମର ଖଟା ଫୁଲ ଯାହା ହାତ
ତାଙ୍କର ଦିଅ । ଫୁଲ ଟିକେଟ । କୋଉ ବଡ଼ କଥା ?

ରବି : ନା ବଡ଼କଥା ନୁହେଁ ଯେ,--ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଟିକେଟ ନୋଟେ
ମିଳିବନି--ଗୋଡ଼ହାତ ଧୁଆଁ--ଏତେବାଟରୁ ଆସିଛନ୍ତି
ଧକସିବେଶି--ଗୁପ୍ତା ଯାଅ । ଚା'ର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କର ।

ଗୁପ୍ତା : ରୂହା ? (ରୂହା ନଥିବା କଥା ଅଭିନୟରେ ଜଣାଇଛି)

ରବି : (କଥା ବାଆଁରେଇ) ଓ ରୂହା ପରା ମନା । ଜାଣିଲେ
ଧୁମକେତୁ ବାବୁ--ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କର ଯୋଡ଼କଥା--ସବୁ କଥା
ମନା--କଣ ଦେଖନ୍ତି ସେ ଜାଣନ୍ତି--ଆମକୁ ରୂହା--ଚିନି--ସବୁ
ମନା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ଆମ ଶ୍ରମିକ--ଗୁପ୍ତାଦେବୀ
--ଏସବୁ ସିନା ଘରକୁ ଆସିଲେ--କାଳେ କେତେବେଳେ
ମନ ହେବ, ଜମା ନ ଆସିଲେ ଭଲ ।

ଜଗବନ୍ଧୁ : ମାନେ ରୂହା ଏ ଘରକୁ ଆସେନି । ହାଇରେ ବିଧାତା--କଣ
ଏବେ କରାଯିବ । ରୁ ନହେଲେ ଯୁଦ୍ଧର ସକାଳୁ ଝାଡ଼ା
ହବନି । ହଉ ହେଲ ରୁଲିଲ--ଏ ପିଲଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଶ୍ରେକ ହେଲଣି
ଆଗ କଣ ଟିକେ ଜଳଖିଆ କର--ତାପରେ ପଛେ ରେଷେଇ
କଥା ଦେଖିବା । ହେଲେ ରବିବାବୁ କାର୍ଲ କିନ୍ତୁ ସିନେମା
ନିଷ୍ଠେ ଦେଖିବା । ଆଗୁ ଶୁଣିଲ ଛାୟା--ଆଉ କ'ଣ କ'ଣ
ଏଠି ଦେଖିବା ସ୍ଥାନ ଅଛି କୁହନା ?

ଧୁମକେତୁ : ଦେଖିବା କଥାଟା ଆଗ ମନେପଡ଼ିଲା । ଯୋଡ଼ କାମରେ
ଆସିବ କହନା । ହେଇଟି ରବିବାବୁ--ଏଇ କୁଲ ପ୍ରଦୀପ--
ଫ୍ୟାଣ୍ଟମ୍‌ଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା । ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରୀଙ୍କର ବରାଦ ସବୁଠାରୁ
ଡାକ୍ତର ଦେଖାଇବା--ତା ମୁଣ୍ଡଟିକେ ଗୋଲମାଲ ।

ଫ୍ୟାଶ୍ମ : ମୋ ମୁଣ୍ଡ କାହିଁ କ'ଣ ହେବ—ତୁମର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ । ମୁଁ ପର
ତୁମ ମୋଟରମ । ଅପାଲେ ! କୋଉଠି ମୁତବ ? ମୁ...ମୁତ
ଲୁଗିଲୁଗି—ଜୋରରେ ।

ଜଗଦମ୍ବେ : ଚାଲିଲୁ ଗୁପ୍ତା—କୋଉଠି ସେ ପରସ୍ତା କରିବ ନ କହିଲେ ପୁଣି
ଏଇଠି ମୁତ ଦେବ । (ଧୂମକେତୁଙ୍କୁ) ତମେ ଠିଆଟା କାହିଁ
ହେଇଛ ନଉନ ତାକୁଟିକେ ମୁତେଇ ଆଣ । ହଁ ମୋ ଦାନ
ଦିଅ ଲୁଗିବ ସେକଥା ବି ଭୁଲିବନି ଯେମିତି (କହି କହି
ପିଲଙ୍କର ସହ ପ୍ରସ୍ଥାନ) ।

ଧୂମକେତୁ : (ଫ୍ୟାଶ୍ମକୁ ବାହାରକୁ ନେଇ) ଯା ସେଇ ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ ଠିଆ-
ହୋଇ କାମ ସାରିଦେ । (ରବି ଆଡ଼େ) ହଁ ଯୁକ୍ତର ଦାନ ଦିଅ
ଲୁଗିବ । ମୋ ଚଣମାଟାଟି ବଦଳିବ—୮ ବର୍ଷ ହେଲୁଣି ଆଉ
ଖବର କାଗଜ ଦେଖିପାରୁନି ।

ରବି : (ବିରକ୍ତିରେ) ଆଉ ପିଲଙ୍କର— ?

ଧୂମକେତୁ : ପିଲଙ୍କର ବି ସେମିତି ଅନେକ କମ୍ପେନ୍ନ ଅଛି । କହିବନି
ବ୍ୟସ୍ତ କଥା ।

ରବି : ଏତେ ସବୁ କାମତ ତେରଦିନ ଲୁଗିବ ।

ଧୂମକେତୁ : ଲଗୁଯେତେଦିନ ଲୁଗିବ—ମୁଁ ତ ରେଡ଼ି ହେଇଆସିଛି—ପନ୍ଦର
ଦିନପାଇଁ ।

ରବି : କଣ ପନ୍ଦରଦିନ ପାଇଁ ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ତୁମେ ଯଦି ନଚ୍ଛାଡ଼ିବ—ତା ହେଲେ ମାସଟା ଏଠି ଏବେ
ରହିବି, ମୋର କ'ଣ ଯାଉଛି—

ରବି : ଏ ! ମାସେ ? (ହଠାତ୍ ମୁଣ୍ଡକୁ ଧରି ବସି ପଡ଼ିଛି)

(ବୁଝି ପିଞ୍ଜି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଆଲୋବ ଧରେ ଧରେ
ନିବାପିତ ହୋଇଛି)

ଦୁଗାୟ ଦୃଶ୍ୟ

(ମଞ୍ଚ ଆଲୋକିତ ହେବାବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା ଚୌକରେ ବସିଛି
ରବ—ଆରପଟେ ରେଷେଇ ଘରେ ଖାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଛ
ପ୍ରାଣୀ ଅତିଥି—ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ମଞ୍ଚକୁ ଆସିଛି
ଛୁୟା)

ଛୁୟା : ରୁଲ ଖାଇବ ରୁଲ ।

ରବ : ଖାଇବ ଆଉ କ'ଣ । ମତେ ଷ୍ଟେକ ନାହିଁ ।

ଛୁୟା : ଆଉ ରାଗିଲେ କଣ ହେବ ? ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ରବ : ଗ୍ରହମାନେ କାହାନ୍ତି ?

ଛୁୟା : ଖାଉଛନ୍ତି । ସେମିତି କୁହନ—ଶୁଣିବେ ।

ରବ : ଶୁଣନ୍ତୁ—କି ଜବରଦସ୍ତ ଲୋକହେ—ଏ ପ୍ରାଣୀ ଏକା
ବେଳେ । ଚନ୍ଦ୍ରାନାହିଁ ଜଣାନାହିଁ—ଗହ୍ମା ପୁନର୍ଥରେ ମାଲି
ମାଲି ।

ଛୁୟା : ଆଉ ସେସବୁ । ଖାଇବ ରୁଲ । ଖୋଇବେ ସବୁ କୋଉଁ ?

ରବ : ମୁଁ କିଛି ଜାଣିନ—

ଛୁୟା : ମୋ ଉପରେ କାହିଁକି ଏମିତି ହଉଛି ?

କୋଉ ଘରେ ବଛଣା ମାଡ଼ି ଯାଉଛି ?

ନା ତକିଆ ଅଛି ? ନା ରୂଦର !

ରବ : ତକିଆ ରଖୁନ ? ପିଡ଼ାତ ଅଛି । ମୁଣ୍ଡ ତଳେ ଦେଇ ଦେବେ ।

ଛୁୟା : ହେଲେ ଏ କଟକି ମଶାଙ୍କ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ କୋଉ
ମଶାରି ଅଛି ଯେ । ଗରମ ସାଙ୍ଗକୁ ମଶାଙ୍କ ଦୌରାନ୍ତ—

ନିଜେ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ—ଆଉ ୭ ଜଣ ଅତିଥି ଏବେ
ଶୋଇବେ କେମିତି ?

ରବି : କାହିଁ କଇଁଛ ଗ୍ରାସ ମଶାମାରଣ ଧୂପ ।

ଗୁପ୍ତା : ମାସିକିଆ ସଉଦା ଆଣିଲଣି ? ଖାଲି ବରଦ ବଢେଇ ଦେଲେ
କଣ ଶୁଖିଲା କାଠରୁ ପାଣି ଝରିବ ।

ରବି : ମୁଣ୍ଡ ଗରମ—ପେଟ ଗରମ—ମନବ ଗରମ

ଗୁପ୍ତା : କଣ ବଞ୍ଚିଦେବ ?

ରବି : ରଖ ତୁମର ସିନିଦ୍ର ଗୁଡ଼ାକ ।

ଗୁପ୍ତା : ଦେଖ ମୁଁ ତୁମର ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ସବୁ ରାଗ ବିରକ୍ତ ତକ ସେ
ସହିବ ଏମିତି କୋଉଠି ଲେଖାନାହିଁ ।

ରବି : ସବୁ ଲେଖା ଅଛି । ସେହିଦିନ ବିବାହ ବେଦରେ ଲେଖା
ହେଇ ଯାଇଛି—କଣ ଭୁଲିଗଲଣି ?

ଗୁପ୍ତା : ଲେଖା ଥିଲେ ଥାଉ ।
ଏବେ କଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା କୁହ ?

ରବି : ଯାହା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବ କର ।
ମୋତେ କାହିଁକି ପଚାରୁଛ ?
ସେହି ଧୂମକେତୁ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାର ।

ଧୂମକେତୁ : [ମଞ୍ଚକୁ ପଶୁ ପଶୁ] କ'ଣ—କୋଉ କଥା ? ଖିଆତ ସରିଲା—
ଏବେ ଶୁଆ କଥା ।

ରବି : ବଖରା ବୋଲି ଏଇ ଗୋଟାକ—ଏବେ ଏତେ ଲୋକ
ଶୋଇବେ କେମିତି ?

ଧୂମକେତୁ : ହସାଇଲି ହସାଇଲି ବନ୍ଧୁମତେ । ଚାଲି ମୁଁ ତାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ
କରିଦଉଛି ।

ଛୁପା : ହଉ ଆପଣ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରନ୍ତୁ—ସେ ଖାଇ ନିଅନ୍ତୁ—

ଧୂମକେତୁ : ରବିବାବୁ ରକ୍ତରେ ଏବେ କ'ଣ ଖାଆନ୍ତି ଯେ— ?

ଛୁପା : କ'ଣ ଆଉ ସେଇ ରୁଟି ତରକାସ—

ଧୂମକେତୁ : ହେଲେ ଆଉ କୋଉଠି ରୁଟି ରଖିଛ ନା ନାହିଁ ବା—ଆମ ପାଖେ ଯାହା ଥୋଇଥିଲା ସବୁ ସରିଯାଇଛି ।

ରବି : ମାନେ ?

ଧୂମକେତୁ : ଆମେ ତ ଭାତ ଖାଇବା ଲୋକ । ରୁଟି କ'ଣ ପୋଷଣରୁ— ? ଖାଉ ଖାଉ ବଡ଼ି ପଟ ରୁଟି ମାନ୍ଧ ଥିଲା—ସରିଗଲା ।

ଛୁପା : ହଉ ତୁମେ ବସ ମୁଁ ତିଆରି କରେ (କହି କହି ଭିତରକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ରବି : ନା ଆଉ ନ ଖାଇଲେ ଚଳିବ ।

ଧୂମକେତୁ : ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆମେ ଦୁଇଜଣଯାକ ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏଠି ଶୋଇପଡ଼ିବେ । କ'ଣ ହବନି ?

ରବି : ହବନି କାହିଁକି ବଢ଼ିଆ ହବ ।

ଧୂମକେତୁ : ତୁମେ ଯାଅ ଖାଇ ଆସିଲ ।

ରବି : ନା ଦରକାରନି—ବୁଲି ଶୋଇବା (କହୁ କହୁ ଉଠି ଆସିଲା ଦାଣ୍ଡପିଣ୍ଡାକୁ । ପଛରେ ଆସୁଥିଲେ ଧୂମକେତୁ)

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ଅଫିସ୍‌ରେ ବୁଢ଼ା ଜଳଖିଆ ତେରୁ ମିଳୁଥିବ—ଆଉ କୋଉ ପେଟରେ ଜାଗାଥିବ ଯେ ? ଆଜିକାଲି ଅଫିସ୍ ଗୁଡ଼ାକରେ ଯୋଉ ଖାନା ନା—ତୁମ ପାଖରେ ଯଦି କାହାର ଫାଇଲଟେ ଅଛି—ଜମା ଛୁଡ଼ିବନି—ମାଡ଼ିବସ—ଯାହାର ଦରକାର ସେ

ଆସୁ—୪-୭ ଥର କ୍ୟାଣ୍ଡିନ୍ରେ ଖୁଆଉ—ନ ହେଲେ
ଦରକୁ ମାଛଟେକି ମାଂସ କଲେ ନେଇ ଆସୁ, ତା ପରେ
ଯାଇଁ ବିରୂପ୍ୟ । ନା କ'ଣ କହୁଛ ?

ରବି : ତା ଲୁହେଁ ଆଉ କ'ଣ ? ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏତେକଥା କେମିତି
ଜଣା ? ଆପଣ ପରା ସରକାରୀ ଚାକରରେ ପଶିନାହାନ୍ତି ।

ଧୂମକେତୁ : ବ୍ୟବସାୟ ଆମର ଚାଲୁଛିତ ଏମିତି ସରକାରୀଆଙ୍କୁ ହାତରେ
ରଖି—ଆମ କାମ ଇଧରକା ମାଲ ଉଧର, ଉଧରକା ମାଲ
ଇଧର । ଏକଣ ସରକାରୀ କଲବିନା ସହାୟତାରେ ସମ୍ଭବ ?
[ହାଇମାରି] ଆସ ମୋତେ ଶୁଣ ନିଦ ଲୁଗିଲୁଣି—ବିଛଣାରେ
ବସି ଗପିବା—ଆସ୍ତା ଏଠି ଭଲ ଦୋକାନ ସବୁ କୋଉଠି
ଅଛି ?

ରବି : ସବୁଠି ବି ଚାହିଁ ପାହୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଦୋକାନ ।

ଧୂମକେତୁ ! ନାହିଁ ଶସ୍ତା ସୁନ୍ଦର ମଜଭୁତ, ଆମ ଶ୍ରୀମଣ୍ଡଳ ମନ ପୁରୁଲ
ଭଲ ସବୁ ଜିନିଷ ମିଳୁଥିବା ଦୋକାନ

ରବି : ଏଇ ଆଗରେ ଗୋଟାଏ Departmental Store ଅଛି ତା
Manager ମୋର ଚନ୍ଦ୍ରା । ସେଠି ଉଚିତ୍ ଦାମରେ ଜିନିଷ
ମିଳେ । ଅବଶ୍ୟ ଦୋକାନର ଟିକିଏ ବଦନାମ ବି ଅଛି ।

ଧୂମକେତୁ : ବଦନାମ ମାନେ ।

ରବି : ବଦନାମ ଆଉ ଜଣା, ୩ ନମ୍ବର କାରବାର

ଧୂମକେତୁ : ତାହେଲେ ସେଇତ ଠିକ୍ ଦୋକାନ । ୩ ନମ୍ବର କାରବାର
ବିନା, ବ୍ୟବସାୟ କୋଉଠି ଡିସ୍ଟିଲୁଣି । ହଇଜା ସରକାର
ନିୟମରେ କଣ ବେଉଥା ରୁଲେ । କିଏ ସେଲ୍ ଟିକିଏ
ପାକୁଛିତ କିଏ ଚୋର ଜିନିଷ ବିକୁଛି—ନହେଲେ କିଏ ଭଲ
ଜିନିଷ କହି ଅଧିକ ଦାମ ନେଉଛି ।

ରବି : ଦେଖୁଛି ଆପଣଙ୍କର ସବୁ ବିଷୟରେ ଦିଶିଲ ଅଛି । ହଉ ଆସନ୍ତୁ ଏଥର ଶୋଇବା—

(ବିଛାଣାରେ ଗଞ୍ଜୁ ଗଞ୍ଜୁ ବାଉଁଶାଳାପ ଦେଉଥିଲେ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ଓ ରବି)

ଧୂମକେତୁ : ଆମ ଗାଁରେ ଘର ବୋଇଲେ ପୁର ଖଜାଟାଏ । ବଖରା ଗଣି ବସିଲେ ୭ଟା—କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ଦୁଇଟା ଗାଈଙ୍କ ପାଇଁ ତ, ଗୋଟାଏ ଘସି ପାଇଁ, ଗୋଟିଏ ନଡ଼ିଆ—ବର, କୋଳଥ ପାଇଁ—ଗୋଟାକରେ ବରଡ଼ାପତ୍ର—କୁଟା କାଠି ପାଳ ଆଦି—ଆଉ ରହିଲ କେଇଟା କହିଲେ—

ରବି : [କିଛି ନ ଶୁଣିଲପରି ବିଛାଣା ପକେଇବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।]

ଧୂମକେତୁ : ଆଉ ରହିଲ ୨ଟା— ବରୁ ବାନ୍ଧବ, ଜାତି, କୁଟୁମ୍ବ, ୩ଟି ପିଲା, ଆଉ ଏ ମୋଟରମ ପାଗଲ ଶାଳକକୁ ନେଇ ଆମେ ତଳ ଆସୁଛୁ ନା ଏମିତି ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ।

ରବି : ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ ଆପଣମାନେ ଚଳେଇ ନେଇ ପାରୁଥିବେ— କିନ୍ତୁ ଆମର ଏଠି ନାଁ ଅଛି ବିଛାଣା—ନାଁ ମଣ୍ଡୁରା—ନାଁ ଶୋଇବାର ଜାଗା ।

ଧୂମକେତୁ : ଜାଗା କଥା ପୁଣି କହୁଛ କାହିଁକି ? ଜାଣ ଏମିତି ହେଇଛି ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁଆଜ୍ଞ ସହ ଆମେ ଶୋଉ ଗୋଟାଏ ଘରେ— ମାନେ, ମଝିରେ ଚାନ୍ଦି ଟାଙ୍ଗି ଘରକୁ ଦୁଇଭାଗ କରୁ— ଆଉ ଭାଗକରେ ଆମେ ଦି ପ୍ରାଣୀ—ମାନେ ଜଗଦମ୍ଭେ ଆଉ ମୁଁ—ଆଉ ପାଖେ ପିଲୁଏ ।

ରବି : କିନ୍ତୁ ପିଲୁଏ ସେଇଘରେ ? ଏସବୁ କେମିତି ସମ୍ଭବ ମୁଁ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ପାରୁନି ।

ଧୂମକେତୁ : ଜଗଦମ୍ଭେ ମୋ ଉପରେ ଗୋଡ଼ ନ ପକେଇଲେ—ମୋ ଗୁଡ଼ରେ ମୁହଁ ନ ଗୁଞ୍ଜିଲେ ଜମା ଶୋଇ ପାରନ୍ତିନି । ଏଣୁ ବାଧ୍ୟ ହେଇ ଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା—ନହେଲେ ଏ ବସ୍ତୁସରେ ବି

ଆଉର ଗୋଟିଏ ଶିଶୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥାନ୍ତା—୪ ମାସ ହେଲଣି—ତାଙ୍କୁଟି ଟିକିଏ ଦେଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାଲି ପ୍ରସୂତ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କୁ—

ରବି : ଆଜିତ ଆପଣଙ୍କୁ କି ଜଗଦମ୍ବେ ଦେଖିବୁ ନିଦ ହବନି ତା ହେଲେ—ସେ ସେଠି ଆପଣ ଏଠି ।

ଧୂମକେତୁ : ଅକାଳେ ନିଦ୍ରା ନାହିଁ । ଆଉ କରାଯାଏ କ'ଣ ? ମୋ ପାଇଁ ମୋର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ—ହେଲେ ତା ପରି ଗର୍ଭବତୀ ନାରୀ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହେଲେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଘାତୀ ପଡ଼ିବ । କାଲି କେତେ କାମ ଅଛି—ବିରାଗ ।

ରବି : ଆପଣ ପ୍ରକୃତରେ ପତ୍ନୀ ପ୍ରାଣ ପୁରୁଷ । ଆମେ କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ଅପଦାର୍ଥ ।

ଧୂମକେତୁ : ରବିବାରୁ । ସ୍ତ୍ରୀ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦକୁ ପ୍ରକୃତ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ବିଧାନଗଲେ ଆମ ହିନ୍ଦୁ ସମାଜ ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିବନି ?

ରବି : ହଁ ଭଞ୍ଜ ପରା କହିଛନ୍ତି—

“କି ବଡ଼ ନୃପତି ଅବା ଇନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପତ୍ତି
ସବୁ ସୁଖ ଉତପତ୍ତି ସ୍ଥାନ ଦମ୍ପତି”

ଧୂମକେତୁ : ବାଃ ବଢ଼ିଆ ପଦଟେ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି—କହିଲୁ କହିଲୁ ଆଉଥରେ

ରବି : “କି ବଡ଼ ନୃପତି ଅବା ଇନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପତ୍ତି
ସବୁ ସୁଖ ଉତପତ୍ତି ସ୍ଥାନ ଦମ୍ପତି ।”

ଧୂମକେତୁ : କିଏ ଲେଖିଛନ୍ତି ?

ରବି : କବି ସମ୍ରାଟ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ

ଧୂମକେତୁ : କବିଟାଏ ତ । ଦରଦୀ ପ୍ରାଣର ସବୁକଥା ଜାଣିଛି ।

ରବି : [ମଣା ମାରୁ ମାରୁ] ମଣାଏଠି ହେବେ—ଲଇଟଟା ଜନ୍ମୁଥାଉ ।

ଧୂମକେତୁ : କି ଆବା ନୃପତି—ଇନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପତ୍ତି

ରବି : ସବୁ ସୁଖ ଉତପତ୍ତି ସ୍ଥାନ ଦମ୍ପତ୍ତି

ଧୂମକେତୁ : ତମେ ଲୁଚିଛାଲ କି ଲୁଚିଅ । ମତେ କୋଉ ନିଦ
ହବକ ? ନା ତାକୁ ନିଦ ହବ — ନାଁ ମତେ । ବରଂ
ରବିବାବୁ ତମେ ଟିକିଏ ଛୁପୁ। ଦେବକୁ ଇଆଡ଼େ ଡାକନା—
ମୁଁ ଜଗଦମ୍ଭେକୁ ଟିକିଏ ଶୁଆଇଦେଇ ଆସେ ।

ରବି : ମାନେ ଆପଣ ନ ଶୁଆଇଲେ ସେ କ'ଣ ଶୋଇବେନି ?

ଧୂମକେତୁ : ଏଇତ ତୁମେ ବୁଝିନ, ତୁମେ ଘର ବୋକା ।

ରବି : ଧନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ତୁମର ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା — (ଭିତରକୁ ଚାହିଁ ଡାକିଛି
ଛୁପା ! ଗିଲ୍‌ସଟେ ପାଣି ଆଣିଲ ।

ଧୂମକେତୁ : ଟିକିଏ ବଡ଼ପାଟିରେ ଡାକୁନା — ଶୋଇପଡ଼ିଲେଣି ନା କ'ଣ ?

ରବି : [ପୁଣି ଡାକିବାର କିଛି ସମୟ ପରେ ଛୁପାଦେବା ପାଣି ନେଇ
ପ୍ରବେଶ କଲେ]

ଧୂମକେତୁ : ତୁମେ ପାଣି ପିଉଥା, ମୁଁ ଟିକିଏ ଭିତରୁ ଆସେ ।
(ତରବରରେ ଭିତରକୁ ଖସିଗଲେ)

ଛୁପା : କ'ଣ ହେଲା ? କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ?

ରବି : ମତେ ଆଉ ପରୁରନ—ନିଲଠା କଥାବୁଡ଼ାକ ମୋ ଦେହଟା
ଜାଳିଦଉଛି—ଦେଲପାଣି — (ପାଣି ପିଇଛି)

ଛୁପା : ଭୋକ ଯଦି କରୁଛି—ଖାଇବ ଚାଲୁନ । ଖାଲି ପାଣି ପିଇ କ'ଣ
ଓପାସରେ ଶୋଇବ ?

ରବି : ଖାଇବ ଆଉ କ'ଣ ? କେମିତି ଏମାନଙ୍କ କବଳରୁ ବଞ୍ଚିବ
ମୁଁ ଜାଣେନି । ନିଜ ଘରେ—ଶୋଇବେ ସେମାନେ—ଆଉ
ଆମେ ଏଇ ପିଣ୍ଡାଟାରେ ରାତିଯାକ ମଶାମାଛୁଥିବା—କି
କପାଳ ?

ସ୍ତ୍ରୀ : କିନ୍ତୁ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ?

ରବି : କୁଆଡ଼େ ଆଉ ? ଜଗଦମ୍ବେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଗୋଡ଼ ନ ଯେ
ପକେଇଲେ ଶୋଇପାରନ୍ତିନି, ତାଙ୍କ ଗୁଡ଼ରେ ମୁହଁ ନ
ଗୁଞ୍ଜିଲେ ନିଦ ତାଙ୍କୁ ହୁଏନି ।

ସ୍ତ୍ରୀ : (ହସି) ପ୍ଲାଙ୍କୁ ଯେ କହୁବ ପୁରୁଷ ପୁଙ୍ଗବ ।

ରବି : ପୁରୁଷ ପୁଙ୍ଗବ ନା ହେଁଣ —ମାଇଗିଆ—ମାଇବୋଲ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : ଶିଖ—ଶିଖ—ତାଙ୍କର କିଛି ଶିଖ । ସ୍ତ୍ରୀ କି ପାଇଁ କ'ଣ
କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ରବି : ଚତୁର୍ଥ ସନ୍ତାନ ଏବେ ଜପଦମ୍ବେଙ୍କ ଗର୍ଭରେ ମାସ ବାହାଘର
୭ ବର୍ଷ ନ ପୁରୁଣୁ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : ପରିବାର କଲାଣ ପୁରସ୍କାର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦମ୍ପତି ।
(ଦୁହେଁ ହସି ଉଠିଛନ୍ତି)

ରବି : ଜଗଦମ୍ବେ କି ପେଟ କେତେବେଳେ ଖାଲିରଖନ୍ତିନି ଧୂମକେତୁ
ବାବୁ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : (ଲଜେଇ ଯାଇ) ମୁଁ ଯାଉଛି—ତୁମର ଯୋଉ କଥା—
(ରବି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଟାଣି ଧରିଛି)

ରବି : କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ—ଭରରକୁ ଫରା ଓବେଣ ନିଶେଧ

ସ୍ତ୍ରୀ : ଆଉ କ'ଣ ଏଇଠି ତମ ପାଖରେ—

ରବି : କ'ଣ ଭାବୁଛ ସ୍ତ୍ରୀ ? ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଟିକିଏ ଏ ବିରକ୍ତକର
ପରିବେଶରୁ ମୁକ୍ତିଦିଅ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : ଏମାନେ ଏମିତି କେତେଦିନ ?

ରବି : ବୋପାଘଣ୍ଟା ଡିକିଗିଲା କାଲି ଏମାନଙ୍କୁ ଏଠୁ ବିଦା ନ କଲେ
ଆଉ ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଛାୟା : ଆସ୍ତେ କୁହ ସେମାନେ ଶୁଣିବେ ।

ରବି : ଡରିଚି ଯେମିତି ? ଭଦ୍ରତା ଜଗି ଆଜି ଏ ଅବସ୍ଥା ।

ଛାୟା : ଆଉ । ଅଳ୍ପ ସେମାନେ—ସେମିତି କୁହନି, ଆମର ଅମଙ୍ଗଳ ହେବ ।

ରବି : କହିଲେ ହୁଏତ ମଙ୍ଗଳ ହେବ । ନ କହିପାରି ଯେତେସବୁ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା—ଏମାନେ ଅତିଥି ।

କୁହାନାହିଁ ବୋଲନାହିଁ
ଗହ୍ମାପୁନର୍ଥ ରେ ମାରି ମାରି ।

ଛାୟା : ଆଉ ଆମ ସାବିତ୍ରୀ ଅମାବାସ୍ୟା ? ଆମ ମାସିକୀଆ ସଉଦା—
କେମିତି କ'ଣ ହେବ ଯେ ?

ରବି : ଶୁଣୁଛ—ଶୁଣିପାରୁଛ ଏ ଶବ୍ଦ ? ରୁହ ମୁଁ ଟିକିଏ ଘୋଷେ ତ
(ସ୍ୱଳ୍ପ ଆଲୋକରେ ଦେଖାଯାଉଥିଲା—ଦରଭିତରେ ପିଲାଙ୍କୁ
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କରି ତଳକୁ ଶୁଆଇ ନିଜେ ଜଗଦମ୍ବେଙ୍କ
ପାଖରେ ଖଟରେ ଶୋଉଛନ୍ତି ଧୂମକେତୁ ବାବୁ)

ଛାୟା : କ'ଣ ଦେଖିବ ଯେ—ତମ୍ଭେ କି ଭାରି ଅଲଜୁକ ।

(ରବି ଫେରିଆସି ଛାୟା ପାଖରେ ବସି ପଡ଼ିଛି)

ଛାୟା : କଣ ହେଲା ?

ରବି : ହଁ ମୋ ଅନୁମାନ ସତ—ଶୋଇଗଲେଣି ଧୂମକେତୁ ବାବୁ
ସେଠି ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଜନ ପରି ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଛୁଡ଼ି । ଧନ୍ୟରେ ମଣିଷ ।
ଆଉ ଜଗଦମ୍ବେଙ୍କ ଗୋଡ଼ ପଡ଼ିଛି ତାଙ୍କ ଉପରେ—

ଛାୟା : ତେବେ ମୁଁ ଶୋଇବି କୋଉଠି ?

ରବି : କେଉଁଠି ଆଉ ? ଏଇଠି—ଏଇ ପିଣ୍ଡାରେ ମଶାଙ୍କ ରଣ
ହୁଙ୍କାର ଭିତରେ

ଛାୟା : ହେ ଭଗବାନ—ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ ଯିବେଇଲ ?

ରବି : ଲୁଲହେଲ—ବସ ଏଇଠି । ନ ଶୋଇଲେ ମିଶିକରି
ମଶାମାରିବା

ସ୍ତ୍ରୀ : କାହିଁ—ତୁମ ଉପରେ ଗୋଡ଼ ପକେଇ ମତେ କ'ଣ ଶୋଇ
ଆସେନି, ଖାଲି ଜଗଦମ୍ଭେ ପାରିବେ—ଆଉ ଆମେ କ'ଣ
କୋଉଠୁ ଆସିଲୁ ।

ରବି : ମର୍ଦ୍ଦଙ୍କୁ ଉଠ ବସ କରିବାର କଳା କ'ଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଛି—
ତା ଛଡ଼ା ସବୁମର୍ଦ୍ଦ କ'ଣ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ହେଇଛନ୍ତି ?

ସ୍ତ୍ରୀ : କିନ୍ତୁ ସବୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଜଗଦମ୍ଭେ ହେବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ସ୍ବାମୀମାନେ
ଆପେ ଆପେ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ହେଇଯିବେ ।

ରବି : ତେବେ—୭ବର୍ଷରେ ୪ଟି production କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚିତ
(ଦୁହେଁ ହସି ଉଠିଛନ୍ତି)

ସ୍ତ୍ରୀ : ହଉ ଶୁଅ—ରାତି ଅନେକ ହେଲାଣି

ରବି : ଯଦିଶୋଇବ—ଗୋଟାଏ ସର୍କିରେ

ସ୍ତ୍ରୀ : ନା କିଛି ସର୍କି ନାହିଁ । ସେ ଘରେ ୭ଟା ମଣିଷ—ତୁମର ଏ
ବଦମାସି ମୋଟେ ସ୍ବାଗତ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ରବି : ଆଗେ ମୋ କଥା ଶୁଣ

ସ୍ତ୍ରୀ : କ'ଣ ?

ରବି : ବଛଣା—ତକିଆ ସବୁ ତ ସିଆଡ଼େ, ତୁମ କୋଡ଼ରେ ମୁଁ
ଶୋଉଛି, ତୁମେ ଦୟାକରି ମିଶା ମାରୁଥାଅ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : ହଉ ହେଲା ଶୁଅ—

(ସ୍ତ୍ରୀ କୋଡ଼ରେ ମୁଣ୍ଡଦେଇ ରବି ଶୋଉଛି—ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ
ଘରଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଛି ଫ୍ୟାଣ୍ଟମ୍)

ଫ୍ୟାଣ୍ଟମ୍—ମୁଁ ମୁଁତବ

(ରବି ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି)

(ମଞ୍ଚ ଅଲେକ ଲାଗିଛି)

ତୃତୀୟ ଦୃଶ୍ୟ

(ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ—ସିନେମା ବେଳ ହେଇଯାଉଛି କିନ୍ତୁ 'ରବି
ଅଫିସରୁ ଫେରିନି ।

ଏଣୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଧୂମକେତୁ ଆଉ 'ଜଗଦମ୍ବେ)

ଜଗଦମ୍ବେ : ମୁଁ ଜାଣେ ପରା ତୁମରଯୋଗୁ ସବୁ programme ଆମର
ମାଟି ହେଇଯିବ, ଦେଖିଲ କେତେଟା ବାଜିଲୁଣି—

ଧୂମକେତୁ : ଟିକା ବାଜିବ

ଜଗଦମ୍ବେ : କାହାନ୍ତି ରବି ବାବୁ—ସିନେମା ଯିବା ଆଉ କେତେବେଳେ ?
କାଲି କହିଲେ ଚଞ୍ଚଳ ନ ଗଲେ ଟିକେଟ ମିଳିବନି—ନୂଆ
ଫିଲିମ୍ ପଡ଼ୁଛି—ଆଉ ନଜେ ଆଜି ଏତେ ଡେରି କଲେଣି ।

ଧୂମକେତୁ : ଅଫିସ୍ ରେ କାମ ସରିଲେ ତ ଆସିବେ, ଆମ ପାଇଁ କ'ଣ
ଆଉ ଅଫିସ୍ ଯିବେନି ।

ଜଗଦମ୍ବେ : ତୁମେ ରୁପକର—ଭାରି ସଫେଇ ଦଉଛ ।

ଫ୍ୟାଶନ୍ : ଅପା ମୁଁ ସିନେମା ଯିବି ।

ଜଗଦମ୍ବେ : ସମସ୍ତେ ଗଲେଣି, ଆଉ ତୁ ଯିବୁ ।

ଝୁମୁଲ : ବୋଉ ଆମେ କ'ଣ ଏମିତି ଘରଟାରେ ବସିବାକୁ ଆସିଥିଲୁ ?
ଦିନଟା ଯାକ ଘରଭିତରେ—

ଚୁଟିଲି : ମୋ ଖେଳନା କଣିବୁନି—

ଜଗଦମ୍ଭେ : ରୂପ—ରୂପ—ରୂପ ହେଇ ବସ, ଯାଅ—ମାଉସୀ ଜଳଖିଆ
କରିଯାଉ ବଣି ଖାଇବ ଯାଅ ।

ଫ୍ୟାଶନ୍ : ଆଉ ସିନେମା ?

ଧୂମକେତୁ : ମୁଁ ନହେଲେ ଯାଉଛି ସିନେମା ଟିକେଟ କରିଆଣେ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆଉ ତୁମ ବୁଦ୍ଧି ଗୁଡ଼ାକ

ଧୂମକେତୁ : କାହିଁ କଣ ହେଲା ? ସିନେମା ଦେଖିବ ପରା, ପଲଟଣକୁ ରେଡି
କରୁ କରୁ ମୁଁ ଟିକେଟ ନେଇ ଚାଲିଆସିବି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ତୁମେ ରୂପ ହେଇ ବସିଲ । ଟିକେଟ ହେଲାଣି ଟଟା ଫୁଲ
ଟଟାହାଫ୍ ମାନେ ଖଟକା ପଡ଼ିବ । ଏତେ ସରଗ କାହିଁକି
ବଳ ପଡ଼ୁଛିବା ?

ଧୂମକେତୁ : ମଲା । ତୁମେ ପରା ସିନେମା ଦେଖିବ ବୋଲି କହୁଥିଲ

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଯା ବୋଲି ମୋ ପଇସାରେ ? ତୁମ ବନ୍ଧୁ ଆସନ୍ତୁ—
ସହରବାବୁ, ଅଫିସର୍—ଅଭିଯାନକୁ ସିନେମା ସେ
ଦେଖେଇନେବେନା—ତୁମେ ଓଲଟି ତାଙ୍କୁ ସିନେମା
ଦେଖେଇବ ?

ଧୂମକେତୁ : ସତେଜ । ତୁମର କେତେ ବୁଦ୍ଧିମ ।

ଫ୍ୟାଶନ୍ : ତେବେ ସେ ପଇସାରେ ମୋର ଗୋଟେ ଗୋଟି ଆଉ ଗୋଟେ
ଲଲିପପ କଣିଦବ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ମୋ ଘର ଠିକ୍ କହିବ । ଏଥିରେ ତୁମେ କହୁଛ ତା ମୁଣ୍ଡ
ଖରପ ? ହଁ ସେ ପଇସାରେ ବଜାର କରିବାନା—

ଧୂମକେତୁ : ତୁମ ବୁଦ୍ଧି ଦେଖିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ । ଗଡ଼ଜନ୍ମରେ ତୁମେ,
—ଜଗନ୍ନାଥ କୁଣ୍ଡଳର ହିଅ ନ ହେଲେ କୁବେରଙ୍କର
ଘରଲୋକ ଥିଲ ନିଶ୍ଚୟ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : କ'ଣ କହିଲ ? କିଏ—କିଏ କାହା କଥା କହୁଛନ୍ତି—କିଏ
ସିଏ ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁମ ଗୁଡ଼—ଗଲ ମୋ ପାଇଁ କ'ଣ ଟିକେ ଜଳଖିଆ
ଆଣିଦବ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ନାହିଁ କୋଉ କଥା କହୁଥିଲ କୁହନା ।

ଧୂମକେତୁ : ଜାଣେ ପରା ଶୁଣିଲେ ତୁମେ କ'ଣ ଆଉ ଗୁଡ଼ିବ । ହଉ ଶୁଣ ?
ହସ୍ତିନା ବୋଲି ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା—ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣ ।
ଥରେ ସେଠି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ିଲା । ମହାରାଜା ଯୁଦ୍ଧିଷ୍ଠିର ଯାନ ଭାଇ
ଭ୍ରମକୁ ଡାକିକହିଲେ “ଭାଇଭ୍ରମ ! ତୁମେ । ଯାଅ କୁବେରଙ୍କ
ପାଖକୁ । ତାଙ୍କଠୁ ଶହେ ଶଗଡ଼ ଧାନ ଉଧାର ଆଣିବ । ଭ୍ରମ
ଯାଇ ପଡ଼ିଥିଲେ କୁବେର କି ଉଦାସ ଆଗରେ । ଦେଖିଲେ
ଜଣେ ବୁଢ଼ା ଅଗଣାରେ ପାରା ଟଙ୍କୁଥିବା ଧାନ ସବୁ କୁ
ଗୋଟେଇ ଲଗିଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କୁ ଡାକି କହିଲେ ହେ ବୁଢ଼ା ।
ଯାଇ ମହାରାଜାଙ୍କୁ କୁହ ହସ୍ତିନାର ରାଜାଧିରାଜ ଯୁଦ୍ଧିଷ୍ଠିର
ତାଙ୍କ ଭାଇ ଭ୍ରମକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ବୁଢ଼ା ଆଦରରେ ବସିବାକୁ
କହି ପରୁରିଲେ କୁହନ୍ତୁ କଣ କାମ ଅଛି ?” ଭ୍ରମ କାହିଁକି
ଭାବିବେ ଏଇ କୁବେର ବୋଲି ? ସିଏ ସାମାନ୍ୟ କେଇଟା
ଧାନ କୁ ଅଗଣାରୁ ଗୋଟାଉଛି । ସେ କାହିଁକି ପ୍ରଭୁର
ବଉଣାଳୀ କୁବେର ହେବେ ? ପରେ ଭ୍ରମ ନିଜ ଭୁଲ ବୁଝି
ସେତେବେଳେ ଶହେ ଶଗଡ଼ ଧାନ ମାଗିଲେ କୁବେର ସଙ୍ଗେ
ଦେଇ ଦେଲେ । ଧାନ ନେଇ ଯାଉ ଯାଉ ବାଟରେ ଘୋର
ବର୍ଷା ହେଲା । ଗାଁ ଗାଁ କାଦୁଅରେ ଶଗଡ଼ ଦହିଗଲା । ଭ୍ରମ
ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ଫେରିଲେ କୁବେରଙ୍କ ପାଖକୁ । କୁବେର କହିଲେ
ଏଥରେ ଚିନ୍ତିତ ହେବାର କଣଅଛି ? ଦଶ ଶଗଡ଼ ଧାନ
ଗାଁରେ ପକେଇ ଦିଅ । ଘାସ ଆଉ ଦହିବନ୍ନ । ତା
ବଦଳରେ ମୋ ଶସ୍ୟଭଣ୍ଡାରରୁ ଆଉ ଦଶ ଶଗଡ଼ ଧାନ
ନେଇଯାଅ । କିଏ ଏକଥା ଶୁଣି ନବ ମୁହଁକ ହେଲେ

କୁବେରଙ୍କ ପାଖେ । ଅଗେଷ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ଐଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ଥାଇ ବି
ସେ ନିର୍ବିକାର ସେଇହିଁ କୁବେର । ଗୋଟି ଗୋଟି ଧାନ
ଗୋଟାଇ ଥିଲେ ବୋଲି ଆଜି ସେ ଦଶ ଶଗଡ଼ ଧନ ଉପରେ
ଗୁଲିଯିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ହେଲେ ଏକଥା ଏଠି କାହିଁକି ଧାନ, ଶଗଡ଼, ସ୍ତମ୍ଭ, ଆଉ
କୁବେର ? ସେ କଥାରୁ ଆମକୁ ମିଳିବ କଣ ?

ଧୂମକେତୁ : ବୁଝିଲନି କିଛି ବୁଝିଲନି ? ଏତେ କଥା ବୁଝୁଛୁ ହେଲେ ଏତିକି ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଓହ୍ଲା କୁହନା ଏତେ ଗ୍ରେପର କାହିଁକି ହଉଛି ?

ଧୂମକେତୁ : ତୁମେ ହିଁ କୁବେର । ଟଙ୍କା ସଞ୍ଚୟ ପାଇଁ କେତେ ଆୟୋଜନ
କରୁନ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଦେଖିଲ ୭ଟା ବାଜିଲୁଣି ? ଆଉ ସିନେମା କ'ଣ ଦେଖିବ ।
ଜାଣେ ପର ସବୁ କାମ ମାର କରିବ ତୁମେ । ନହେଲ ନାହିଁ
ଗୁଲି ବଜାର କରି ଫେରିବା—ଗୁଲି ଶୀଘ୍ର । ବାହାର ପିଲେ—

ଧୂମକେତୁ : ତୁମେ ଯାଉନ—ଲୁଗା ବଦଳେଇ—ପାଉଁଶର ଲଗେଇବ
ଆଉ ହାତରେ ସେ ଉପାନୀତି ବ୍ୟାଗଟା ଧରିବ

ଜଗଦମ୍ଭେ : (ଯାଉ ଯାଉ) ତୁମର ଯୋଉ ମାଇଗିଆ କଥା ।

ଧୂମକେତୁ : ଏଇଟା କ'ଣ ଆମ ଗାଁ ହେଉଛି ! ଏଇଟା ପର ସହର—
ସହର ବାବୁ ମାଙ୍କ ପରି ଯିବାନା—ଆସରେ ଟୁଟୁଲି—ଝୁମୁଲି
—ମିଟଲି—ଆଉ ଆମ ମୋଟୁରା—

ଫ୍ୟାଶନ : ମତେ ଗୁଣି ସେମିତି ଡାକିଲ—ମୁଁ କାନ୍ଦିବି—ଜମା ତୁମ
ସାଙ୍ଗରେ ଯିବନି କହୁଛି ।

ଧୂମକେତୁ : କାନ୍ଦନା ବାବା—ତୁମ ଭଗିନୀ ଦେଖିଲେ ରାଗ କରିବେ—
ରୁପ ହେଇଯାଅ । ସୁନାଟା ପର ।

ଫ୍ୟାଶନ : (ବଡ଼ ପାଟିରେ କାନ୍ଦୁଛି)

ଧୂମକେତୁ : ବୁଝିକର ବାବା—ଶୁଣ-ତୁମପାଇଁ ଲଲିପପ୍ କଣିଦେବ—
ସିନେମା ଦେଖେଇ ନେବ ।

ଫ୍ୟାଶିମ—ସତରେ—ତୁମେ ଝରି ଭଲଭଲ
(ଜଗଦମ୍ବେ ପ୍ରବେଶକର)

ଜଗଦମ୍ବେ : ବୁଲ ଆଉ ଡେର କାହିଁକି ?

ଧୂମକେତୁ : ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଜଳଖିଆ କଲ

ଜଗଦମ୍ବେ : ହଁ ସମସ୍ତେ ଖାଇଛନ୍ତି

ଧୂମକେତୁ : ହେଲେ ମୁଁ ଯେ ଖାଇନି

ଜଗଦମ୍ବେ : ନ ଖାଇଲେ ନାହିଁ—ବଜାରରେ ଖାଇବ ବୁଲ

(ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରସ୍ଥାନ ପରେ ଭିତରୁ ଆସିଛି ଗୁମ୍ଫା)

ଦାଣ୍ଡ କବାଟ ପାଖରୁ ପୁଣିଫେରି ରେଡେଇ ଘରକୁ ଯାଉଛି)
କିଛି ସମୟପରେ ଘରକୁ ଆସିଛି ରବି—ଅତି ସନ୍ତୁଷ୍ଟରେ
ଡାକୁଛି—ଗୁମ୍ଫାକୁ)

ରବି : ଗୁମ୍ଫା—ଗୁମ୍ଫା.....ଟିକିଏ ଶୁଣିବ

ଗୁମ୍ଫା : କ'ଣ ଭାଷି ଶୁଣି ଥିଲପରି ଲଗୁଛି । ଦରମା ଟଙ୍କା ମିଳିଲା କି ?

ରବି : ଓହୋ—ଆସ୍ତେ—ଆସ୍ତେ—ଏତେ ବଡ଼ ପାଟି କାହିଁକି
କରୁଛ । ଏ ଯେଉଁ ହଇରାଣିଆ ଦଳ ଆସିଛନ୍ତି, ଟଙ୍କାଅଛି
ଜାଣିଲେ ଲଣ୍ଡା କରିଦେବେ ।

ଗୁମ୍ଫା : (ହସିହସି) କେହି ନାହାନ୍ତି ଯାଇଛନ୍ତି ବୁଲ ।

ରବି : ଜାଣିଛି । ସେମାନେ ଯିବାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରା ମୁଁ ସେଇଠି ଲୁଚିକରି
ଥିଲି ।

ରବି : ହଁ ଶୁଣ... (ବସିପଡ଼ି ପକେ ଟରୁ ଟଙ୍କା କାଢ଼ି) ନିଅ ଏ ଟଙ୍କାତକ
ରଖିଲ । ଶୁଣ ହୁସିୟାରରେ ରଖ ଏଠି ସେଠି ପକାଇବା
ଦରକାରନି । ଆଗ ଟ୍ରଙ୍କରେ ରଖି ରୁବି ପକାଇଲ ।

ଗୁପ୍ତା : ତୁମେ ଧରତ ବାବା । ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଦରକାରନି ।
ମୁଁ ଟିକିଏ ଉପମାକରିଛି, ତୁମ ପାଇଁ ଆଗ ଆଗେ । ନ ହେଲେ
ପୁଣି ସମସ୍ତେ ଆସିଯିବେ । ତୁମେ ଖାଇପାରିବନି । (କହି କହି
ଭିତରକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ରବି : ଓହୋ ନିଜ ଘରେବି ଟିକେ ଶାନ୍ତରେ ଖାଇହବନି କି
ଶୋଇହବନି । କି ଅବସ୍ଥାହେଲା ମଣିଷର ?

ଗୁପ୍ତା : (ପ୍ରବେଶ କରିଛି—ଗୋଟି ହାତରେ ପ୍ଲେଟରେ ଉପମା—
ଅନ୍ୟହାତରେ ଗ୍ଲାସ୍‌ରେ ପାଣି) ନିଅ ରଞ୍ଜିତ ଖାଇଲ । କାଲିଠୁ
ଭଲରେ ଖାଇନ ।

ରବି : ଭଲରେ ? ମାନେ କାଲିତ ରାତ୍ରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଓସାସ
ରହିଲ ।

ଗୁପ୍ତା : ହଉ ଖାଇଲେଲ । ଏମାନେ ଏବେ ଏଠି କେତେଦିନ ରହିବେ ?

ରବି : କାଲିଭିତରେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତାଙ୍କୁ । ଆଉ ମୁଁ ପାରିବନି ।

ଗୁପ୍ତା : କିନ୍ତୁ କେମିତି ? ତାଙ୍କ ସିନେମା ଦେଖା, ବଜାରକୁ—
ଡାକ୍ତର ଦେଖା, ?

ରବି : ସବୁତ ମୁଁ ଠିକାନେଇଛି । ସିନେମା ଡରରେତ ଷ୍ଟାପରେ
ଆସିଲ । ହଁ ଶୁଣ । କାଲି ସକାଳେ ଅଫିସ୍‌ରୁ ଦିଅଣ୍ଟା ଛୁଟି
ନେଇଛି—ଡାକ୍ତରୀନା ଯାଇ ସେ ପିଲଟିକୁ ଦେଖେଇ
ସେମାନଙ୍କୁ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ିଆସିବ ।

ଗୁପ୍ତା : ସେମାନେ ଗଲେ ତ । ଜବରଦସ୍ତ କେମିତି ଏବେ ଯାଅ ଯାଅ
ବୋଲି କହିବ ।

ରବି : ମା ଜଗଦମ୍ବେ କେମିତି କାଲି କହୁଥିଲେ ଦେଖିଲନି—ସିନେମା
ଦେଖିବେ ଅଣ୍ଟା ବରୁଧର ମୋ ଟଙ୍କାରେ—ତୁଲୁ ଲେକଗୁଡ଼ାକ
ସ୍ବାକୁ ନେଇ ମୁଁ ସିନେମା ଦେଖେଇବି ? କୋଉସ୍ଥାନରେ ।

ଛୁୟା : ଶୁଲ ଆମର ଯିବା ବଜାର କରି ଫେରିବା । କାଲିଗୁଡ଼ି
ପଅରିଦିନ ସାବିତ୍ରୀ ଅମାବାସ୍ୟା—ପୂଜୁଡ଼ିର ଘରେ କାହିଁକି
ବସିଥିବା ।

ରବି ହଁ ବାହାର, ଘରୁ ଚଞ୍ଚଳ ବାହାରଗଲେ ରକ୍ଷା ।

ଛୁୟା : ମତେ ଖଣ୍ଡେ ଲୁଗା ପିନ୍ଧିବାକୁଦିଅ । ନିଜଘରେ ବି ଚଳିବାକୁ
ଏତେ ଡର ।

ରବି : ଯାଅ ଚଞ୍ଚଳ ବାହାର । (ଛୁୟା ଭିତରକୁ ଯାଉଛି) ହଁ
ଆସିଲ ବେଳେ ବଡ଼ ତାଲୁଟେ ଆଣିବ ଦାଣ୍ଡରେ ପକାଇଦେଇ
ଯିବା । ଆଜି ବୁଲୁଥାନ୍ତୁ ବାହାରେ—ସତେ ମୋର ମା ପେଟର
ଭାଇଟେ । କଟକ ସହର ଭଳି ଯାଗାରେ ଅମେ କେମିତି
ଚକ୍ରକୁ ଆମେଜାଣୁ—ଆଉ ଇଏ ଆସିଲେ । ବୋଝ ଉପରେ
ନଳିତା ବିଡ଼ା । (ଛୁୟାକୁଡାକି) କ'ଣ ଆସିଲ ?

ଛୁୟା : (ପ୍ରବେଶକରି) ଶୁଲ, ଏଇ ନିଅ ତାଲୁ—ହେଲେ ସେମାନେ
ଫେରିଲେ କ'ଣ କରିବେ ?

ରବି : ବାହାରେ ବସିବେ—କଅଣ ତାଙ୍କ ଫେରିବା ବାଟକୁ ବୁଝି
ଘର ଖୋଲି ବସିଥାଆନ୍ତୁ ନା କ'ଣ ବା ?

ଛୁୟା : ହୁଏତ ସେମାନେ ଖରାପ ଭାବିବେ ।

ରବି : ଭାବନ୍ତୁ । ନ ହେଲେ ତାଙ୍କ ବେଗ ପସ ଆଣ ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ
ଥୋଇଦଉଡ଼ି—ଆସିଲେ ଏକାବେଳେ ଧରି ବାଟ କାଟିବେ ।

ଛୁୟା : ଆଉ ସେତକ ଯଦି ଚୋର ନେଇଯାଏ ତେବେ ପୁଣି କଣି
ନୁଆ ଲୁଗାପଟା ତାଙ୍କୁ ଦବନା କ'ଣ ?

ରବି ତୁମେ ଚାଲିଲ—ସେ ସବୁଥାଉ । ନିଅ ଚାଟିଟେଲେଖ
(କାଗଜ କଲମ ଦେଇ) ଅପା ଆମର ଆଜି ନମନ୍ତ୍ରଣ ଅଛି—
ଖାଇ ଫେରୁ ଫେରୁ ଡେରି ହେବ । ପିଲଙ୍କୁ ହେଟେଲରେ
ଖୋଇକରି ପିଣ୍ଡାରେ ଶୁଆଇଁଦେବେ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : ଇଏ ଗୋଟେ କି କଥା ବା ? ସେମାନେ କ'ଣ କେବେ
ବାହାରେ ଖାଇବେ ? ପୁଣି ଫେରି ମତେଇ ରହେଇବେ ।
ଅଥବା ହୋଟେଲରେ ଖାଇ ପଇସାଖର୍ଚ୍ଚ—ପୁଣି ଫେରି
ଘରେ ପରିଶ୍ରମ —ଆଉ ତୁମ ବୁଦ୍ଧି ଗୁଡ଼ାକ ।

ରବି : ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ତୁମେ ଲେଖ—ଆଜି ସେମାନେ ପାନେ
ପାଇଯିବେ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : କାହିଁ ଅଥବାରେ ଲାଗିଛି କହିଲ ?

ରବି : ତୁମେ ଲେଖନା

ସ୍ତ୍ରୀ : ହଉ ଲେଖୁଛି—କିନ୍ତୁ କଥା ରହିଲା ସେମାନେ ଯଦି କେବେ
ବାହାରେ ଖାଇବନ୍ତି ତା ହେଲେ ମତେ କହିବ ।

ରବି : ନ ଖାଇଲେ ଓପାସ ରହିବେ ।

ସ୍ତ୍ରୀ : ଗୁଲ—ଏମିତି ବକର ବକର ହଉ ହଉ ସେମାନେ ପୁଣି ଫେରି
ଆସିବେ ।

ରବି : ଗୁଲ—

(ମଞ୍ଚ ଆଲୋକ ନିର୍ବାପିତ ହୋଇଛି)

୪ର୍ଥ ଦୃଶ୍ୟ

(ମଞ୍ଚ ଆଲୋକିତ ହେବାବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା ବାହାରୁ
ଆସୁଛନ୍ତି ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ମା ଜଗଦମ୍ବେ ଓ ପିଲାମାନେ ।
ପିଲାଙ୍କ ହାତରେ ବେଲୁନ—ଖେଳନା ଆଉ କିଛି ପ୍ୟାକେଟ ।
ହଠାତ୍ ଘର ବନ୍ଦଦେଖି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଟିଟାଏ କରି ବସି
ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଜଗଦମ୍ବେ)

ଜଗଦମ୍ବେ : ଇଏ କଣ ?

ଧୂମକେତୁ : ହୁଏତ କୁଆଡ଼େ ଗୁଲି ଯାଇଥିବେ ରବିବାବୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ
ଛୁପୁାଦେବୀ—

ଜଗଦମ୍ବେ : ଗୁଲିଯାଇଥିବେ ? ସହର ବଜାର ନୋକନା—କେତେଢ଼ଂଗ
କେତେରଙ୍ଗ—

ଛୁଆଲେ ଛତୁ ମେଘ ବରଷିଲେ କେତେ ଭୂଫୁଟୁ ।

ଧୂମକେତୁ : ଏଇଠି କ'ଣ ଗୋଟେ କାଗଜ—ଚିଠିଟେ ବୋଧେ ।

ଜଗଦମ୍ବେ : ପଡ଼ିବା, କ'ଣ ଲେଖା ହୋଇଛି ଦେଖିଲ ।

ଧୂମକେତୁ : ସେମାନେ କୋଉଠିକି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରି ଯାଇଛନ୍ତି ।
ଫେରୁ ଫେରୁ ଡେରିହବ । ଏଣୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ପିଲାଙ୍କୁ
ବାହାରେ ଖୋଇ ଆଣିବେ ବୋଲି ଲେଖିଛନ୍ତି ।

ଜଗଦମ୍ବେ : ମା ଆଲୋ ମଲ

ଗାଁ ଗୁରିପଟେ ଗୁଲିଅଇଲ

କେହି କହିଲେନି ବସ ବୋଲି । ମଲ ଡିପଲେ—ଗୋଡ଼ କରୁଡ଼ି
ଦେଇଛି ।

ଧୁମକେତୁ : ଖୁଲ କୋଉଠି ଖାଇ ଆସିବା—ଡେରିକରି ଲଭ କ'ଣ ?

ଫ୍ୟାଶନ : ମତେ ଅପା ଭାସ୍ତ୍ର ଭୋକ ।

ଟୁଟୁଲି : ବୋଉ ମେତେ ବି ଭାରି ଭୋକ ।

ଝୁମୁଲି ଏଇଲେ ପର ଚକଲେଟ ଖାଇଥିଲୁ ।

ଟୁଟୁଲି ଚକଲେଟ୍‌ରେ କ'ଣ ପେଟ ପୁରେ ।

ଜଗଦମ୍ବେ ଚୋପ୍, ଚୋପ—

କ'ଣ ଖାଲି ଖାଉଥିବ କି—

ମାଉସୀ ଆସୁ ଖାଇବ, ଟିକିଏ ରୁହ

ଧୁମକେତୁ : ହେଲେ ସେମାନେ ପର ଡେରିରେ ଆସିବେ ଶୁଣିଲ

ଜଗଦମ୍ବେ ସେ ସବୁ ଗୋଟେ ଫିସାଦ ।

ସେମାନେ ଡାଲେ ଡାଲେଗଲେ ମୁଁ ପସେ ପସେ ଯିବା
ଲୋକ—ରହୁନ

ଫ୍ୟାଶନ : ହେଲେ ଅପା ।

ଝୁମୁଲି : ବୋଉ ।

ଜଗଦମ୍ବେ . ରୁପ—କହିଲି ରୁପ୍ ହୁଅ—ତମ ପାଇଁ ଏତେ ସବୁ ଜନସ
କିଣାହେଲା—ଦେଖିଲି ପର ଦୋକାନରେ ଉଧାର ରହିଲା—
ଆଉ ଟଙ୍କା କାହିଁ ଯେ, ହୋଟେଲ୍‌ରେ ଖାଇବ ? ଯିବା ପାଇଁ
ଗାଡ଼ି ଖର୍ଚ୍ଚା ପର ନାହିଁ । ଉଧାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଧୁମକେତୁ : ହଁ ଏଇଠି ୯ଟା୧୫ ହେଲାଣି—

ସେମାନେ ଆସିବେ ଯେ,

ଯାହା କୁହ ପଛେ ଜଗଦମ୍ବେ—ତୁମ ଭଉଣୀଟି ମାନେ
ଛୁପାଦେଶ ସତରେ ଭାସ୍ତ୍ରଭଲ—ନୁହେଁ

ଫ୍ୟାଶନ : ହଁ ମାଉସୀ ଆମର ଭାସ୍ତ୍ର ଭଲ ।

ଧୂମକେତୁ : ଆମ ଖାଇବା ପିଇବାରେ କୋଉଥିରେ ଅବହେଳା କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ରୂପ—ରୂପକର କହୁଛି । ଗୋଟିଏ ନାରୀ ପ୍ରତି ଏତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କାହିଁକି ? କ'ଣ ଏ ବୟସରେ ବି ମନ ଚହଲୁଛି ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ କହୁଥିଲି—ଆଗର ବ୍ୟବହାରରେ ସେ ବହୁତ ଭଲ—ରବିବାବୁଠୁ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : କିନ୍ତୁ ସେ କ'ଣ ମୋଠୁଭଲ ?

ଧୂମକେତୁ : ନା ତା କେମିତି ହବ—ତୁମେତ ଜଗଦମ୍ଭେ ଆଉ ସେଗୁଣା—
ମାନେ ତୁମେ କାୟା ହେଲେ ସେ ଗୁଣା
ତୁମ ନିକଟରେ ସେତ ଗୁର

ଜଗଦମ୍ଭେ : ସତରେ ତୁମେ ପୁରୁଷ ଗୁଡ଼ାକ ସବୁବେଳେ ପରନାଶକୁ ପ୍ରଣୟା କରିବ । ନିଜସ୍ୱୀ ଯେତେ ଭଲ ହେଲେ ବି ସମସ୍ତଙ୍କଠୁ ଘନ ।

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁମ—ଏତେ ରଗୁଛ କାହିଁକି ?
କାହିଁ ରାଣୀ କାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରକାଶୀ ?
ତୁମେ ଆଉସେ—କ'ଣ କେବେ ତୁଳମାୟ
ମୁଁ ରବି ଆଉ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ତୁଳନା କରୁଥିଲିନା—

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଠିକ୍ ଅଛି; ଆଉଦିନେ ଏମିତି ଗତ ଗତ ହବନି—ଖଲିଆ ବଳଦଙ୍କ ପରି ।

ବୁଝିଲ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି—ଅନ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀ ମା ସମାନ—ତାଙ୍କୁ ଖରାପ ନଜରରେ ଦେଖିବା ପାପ ।

ଧୂମକେତୁ : ତାଙ୍କୁ ଖରାପ ନଜରରେ କିଏ ଦେଖିଲା ? ତୁମେ ଆଉ ଆଉ ଏତେ ବଡ଼ ଆସ୍ତତ୍ୱା କିଏ କରିବ କହିଲା ? ହେଇ ସେମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା କଣ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆସନ୍ତୁ ଆଜି ଦଉଛି ତାଙ୍କର ବୁଲ ଛଡ଼େଇ

ଧୂମକେତୁ ଆଉରଗନ । ଆମେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଆଶ୍ରୀତ—କଲି କଳିଆ କରିବା ଅସୁନ୍ଦର ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : (ବଡ଼ପାଟିକରି) ଅସୁନ୍ଦର କ'ଣ ? ମୁଁ କହୁଛି ମୋ ମାମୁଁ ପୁଅ ଭାଇର ଶଳାଘର ଏଠି—ତାଙ୍କରିଘରେ ଓହ୍ଲେଇବା—କହିଲ କେତେ ଶରଧାରେ ରବିବାବୁ ଡାକିଥିଲ—ତାରି ଘରକୁଯିବା—ପାଉଥା ଫଳ

ଧୂମକେତୁ ତୁମେ ରୁପ୍ କର

ଜଗଦମ୍ଭେ : ତୁମେ ରୁପ୍ କଲ—ମତେ ଏତେ ନରମି ଆସେନି—ତୁମ ମାଇଗିଆମି ରଖା କ'ଣ ଆମେ କାହାର ଖାଇଁରୁ ନା ଧାରିରୁ ।
(ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ରବି ଆଉ ଗୁପ୍ତା)

ଗୁପ୍ତା : ଅପା । ତୁମେ କେତେବେଳୁ ଆସିଲଣି ?

ଜଗଦମ୍ଭେ ରଖଲେ ତେ!ର ସେ ସୁଆଗିଆ କଥା—ଏଠି ଦଣ୍ଡେ ହବ ବସିଛି । ଛୁ ଛୁ — କି ଅପମାନ—ମୁଁ ଯାକୁ କହୁଛି, ମୋ ମାମୁଁ ପୁଅଭାଇର ଶଳା ଘରକୁ ଯିବା—କହିଲେ ନାହିଁ ରବିବାବୁଘରକୁ ଯିବା—ରସ ଲାଗିଛି—ଏବେ ପାଆନ୍ତୁ ।

ରବି କ'ଣ ଆପଣମାନେ ଖାଇ ଆସିଲେଣିତ ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ଆଉ ଖାଇଲୁ କୋଉଠି ? ଏଇତ ଆସୁଛି—ଆମ କଥା ସରିନି ତୁମେ ଦୁହେଁ ଆସିଗଲଣି—ଆଉ ଯିବୁ କାହିଁକି ?
(ଗୁପ୍ତା ଓ ରବି ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଲେ । ଗୁପ୍ତା ସତେଯେମିତି ରବିକୁ କହୁଥିଲା—ଦେଖିଲ ମୋ କଥା ଠିକ ହେଲା ନା ତୁମ କଥା ?

ଗୁପ୍ତା ହଉ ଚାଲନ୍ତୁ ଭିତରକୁ—ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ମୁଁ ଖାଇବାକୁ କରିଦେଉଛି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ପିଲାଗୁଡ଼ାକ ଶୋ ଇବାକୁ ବସିଲେଣି—ଟିକଏ ଶୀଘ୍ରକର । ମୋ ଗୋଡ଼ରେ ବି ଆଉ ବଳ ନାହିଁ ସେ ରେଷେଇଘରେ ପଶିବାକୁ । ବୁଲି ବୁଲି ଥକ ଗଲୁଣି ।

ଧୂମକେତୁ : ଯାହା ସହଜରେ ସହଜ ହେବ ସେ ମିତ୍ର କିଛି କରିଦିଅନ୍ତୁ—
ଆପଣମାନେତ ଖାଇଥିବେ । ଖାଲି ଆମେ ଏଇ ଛଅପ୍ରାଣୀଙ୍କ
କଥା ।

ରବି : ଆସୁ । ବସନ୍ତ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ।
କହିଲେ ଆପଣ ସବୁ ଯିବେ କୋଉଦିନ ?

ଧୂମକେତୁ : ମାନେ ?

ରବି : ମାନେ ଗାଁକୁ ଫେରିବାକଥା ପଚାରୁଛୁ ।

ଧୂମକେତୁ : କିଛି କୁଆଡୁ କାମ ସରିନ—ଫେରିବାକଥା ଡ଼ୁଛୁ କୋଉଠୁ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : କାଲି ମୋ ଭାଇର ଡାକ୍ରର ଦେଖାହବ ନିଶ୍ଚୟ—
ଏ କଥା ଯେମିତି ଭୁଲି ନ ଯାଅ ।

ରବି : ହେଲେ ମୋର କାଲିଠୁ Tour ଅଛି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ସବୁ କାମ ଆମର ବେଳକୁ

ରବି : ଅର୍ଥାତ୍ କଥା କଣ ଆପଣ ବୁଝିପାରିବେ ?

ଧୂମକେତୁ : ହଉ ରବିବାବୁ ତୁମେ ଯାଅ—ଛୁପାଦେଖା ତ ଅଛିନି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଛୁପା ଦେଖା କ'ଣ ଡାକ୍ରର ଦେଖାଇବାକୁ ନେଇଯିବେ ?

ରବି : ନା ଛୁପା ବି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବ ।

ଧୂମକେତୁ : ଫେରିବେ କେବେ ?

ରବି : ୨—୩ଦିନ ଲାଗିଯିବ ।

ଧୂମକେତୁ : ହଉ ହେଲୁ—ଆମର କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ, ଆମେ ଗଣ୍ଡେ
ହାତରେ ଗନ୍ଧ ଆଗମରେ ରହିଯିବୁ—ହଁ ଜଗଦମ୍ଭେ ! ତୁମେ
ବେଷଜ ଘରେ କୋଉଠି କ’ଣ ଅଛି ଭଲକରି ଦେଖିନିଅ—
ଆଉ କାଲି ମତେ ପରୀକ୍ଷାବନ୍ଧ—ଏଇଟା କୋଉଠି ଅଛି—
ସେଇଟା କୋଉଠି ଅଛି । ତୁମେ ଫେର ରବିବାବୁ—ଡାକ୍ତର
ପରାମର୍ଶ କରାହବ, ବ୍ୟସ୍ତ କାହିଁକି ?

ରବି : ହେଲେ ମୁଁ କ’ଣ କହୁଥିଲି.....

ଧୂମକେତୁ : ଆମପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହବାର କିଛି ନାହିଁ । କିଛି ଅସୁବିଧା ହବନି
ଆପଣ ନିର୍ଭୟରେ ୨-୩ଟା ଦିନ ବୁଲିଆସନ୍ତୁନା ସପହୀକ-Fresh
ଲୁଗାବ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ହେଉଛି ଆଜିତ ସିନେମା ଦେଖା ହେଲାନି—କେତେ ମୋ କ’ଣ
ବାକି କାମ ରହିଲାଣି ହସାବନାହିଁ । ଏସବୁ ସରିଲେ ସିନା
ଫେରିବୁ । ୧୦ ଦିନ କି ୧୫ ଦିନ ହଉଛି କେଜାଣି ।

ଧୂମକେତୁ : ଆଜି କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ବଡ଼କାମ ସାରିଦେଲୁ ।

ରବି : କ’ଣ ଏମିତି ବଡ଼ କାମ କଲେ ଶୁଣାନ୍ତୁ ତ ।

ଧୂମକେତୁ : ବଡ଼ ଆଉ କ’ଣ ? ବଜାର କାମ ସାରିଦେଲୁ ।

ରବି : କ’ଣ କଣାକଣି ?

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ଯୁବ ଜାମା, ତାର ଜୋତା, ଶ୍ରୀମନ୍ତଙ୍କର ସେଣ୍ଟ ଆଉ
ମୋଟରସ ମାନେ ଆମ ଶାଳକଙ୍କର ଲାଲିପପ୍ଟେ—ଏମିତି
କେତେ କ’ଣ ବରଦ—

ରବି : ଭଲ କଲେ । ଯା ହେଉ କାମଟେଜ ସରିଗଲା ।

ଧୂମକେତୁ : ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ଉର୍ପରେ ସବୁ ଭାର ରହିଲା ।

ରବି : ମାନେ ?

ଧୂମକେତୁ : ସବୁ ସଉଦା ସାରି ବୁଝିଲାବେଳକୁ—ଟଙ୍କା ହେଲାଣି ଚାରିଶହ
ପରୁଣ । ଭାବିଲି କିଛି ଜିନିଷ ଫେରେଇଦେବି; କିନ୍ତୁ ସେ

ଯେତେବେଳେ ଶୁଣିଲୁ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଅତିଥି ବୋଲି
କହିଲୁ—ଆଉ କ’ଣ ନେବେ ନଉନାହାନ୍ତି । ରବିବାବୁ
ଆମ ସାହି ଲୋକ, ତାଙ୍କୁ କ’ଣ ଟଙ୍କା ବୁଡ଼ିଯିବ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ସେଠୁ ମୋତେ ଦେଖେଇଲୁ ଗୋଟିଏ ସିଟିଜେନ୍ ଘର
ମାତ୍ର ୨୫୦ ଟଙ୍କାରେ । ଜପାନ ତ ଆସି ।

ଧୂମକେତୁ : ତାକୁ ବି ପରିଲୋ ଶ୍ରୀମତୀ । ଗାଏ ମୋଟ୍ ହେଲୁ ୭୦୦ ଟଙ୍କା—
ତାକୁ ୪୦୦ ଟଙ୍କା ଦେଇରୁ—ଆଉ ତିନିଶହ ଟଙ୍କା ଆପଣଙ୍କ
ନାଁରେ ବାକିଖାତାରେ ରହିଲୁ ।

ରବି : ଏ ମୋ ନାଁରେ ? ଏସବୁ କିନ୍ତୁ ଭଲ ହଉନି ।

ଧୂମକେତୁ : ମାନେ ?

ରବି : ବାକି ପାକ ମୋର ମାତି ବରୁଦ, କାହାଠୁ ମୁଁ ବାକିରେ କିଛି
କରିବି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆମେ କ’ଣ ଦବୁନି ବୋଲି ଡରିଗଲେ ନା କ’ଣ ? ଆମେ
ଏମିତି ସେମିତି ଲୋକ ନୁହେଁ ବା.....

ଖୋଦ ଅଇରି ଗଞ୍ଜନ ବଳିଆର ସିଂ ବାଗର ଲୋକ
ଏମାନେ—କଥା ଯାହା କାମ ସେୟା ।

ଧୂମକେତୁ : ଆମେ ଧରେ ଧରେ ଏ ତିନିଶହ ଟଙ୍କା ସୁଝିଦେବୁ ।

ରବି : ସ୍ବଳ୍ପ ବେତନ ଭୋଗି ଆମେ । ପଦ୍ମପଦ୍ମାଣୀରେ ଘି
ପାଇଁ ଖଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ୀ ଆମେ କଣିବାକୁ ଅସମର୍ଥ । ସେଥିରେ
ଏତେ ଉଧାର ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : କାହିଁ ଏତେ ରଞ୍ଜିତାଙ୍କ ଭଲ ହଉଛି ବା ? କ’ଣ ପରେତେ
ଯାଉନି ? ଟଙ୍କା ପଇସା ମାମଲୁ ବୋଲି ? ମୁଁ ଜଗଦମ୍ଭେ
କହୁଛି—ଧୂମକେତୁ ଅଇରିଗଞ୍ଜନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥୀ କହୁଛି—ଯଦି
ତେବେ ବି ବିଶ୍ବାସ ନ ହଉଛି, ତେବେ ରଖ ଏ କଙ୍କଣ
ପଟେ — ଟଙ୍କା ପଠେଇଲୁ ପରେ ଫେରେଇଦେବ ।

ରବି : ନା ତା’ର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଆଣିଲେ
କୋଉଠୁ ।

ଧୂମକେତୁ : ଏଇ ଶ୍ରୀନାରାୟଣରୁ । ସେତ ଆପଣଙ୍କୁ ଜାଣେ । କହିଲୁ ନଉନାହାନ୍ତି, ଯାହାଛାନ୍ତି—ଆମେ ଅର୍ଥ ବଳେ ରବିବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇବୁନି—ଆପଣ ତାଙ୍କ ଅଡ଼ଥି, ନିଅନ୍ତୁ ଯାହାଛାନ୍ତି—ସେଇଠୁ ଦେଖେଇଲୁ ଏ ଦଣ୍ଡା ? ତମଜ୍ଞାର ହେଇନି ?

ରବି : କିନ୍ତୁ ସବୁର Memo ଦେଇଛନ୍ତି ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ସବୁ Memo ଦେଇଛି କୋଉଠି ? ପଇସା ବାକି ରଖିଲେ Memo ବାକି ରଖିବା ସ୍ବାଭାବିକ ।

ରବି : ଆପଣଙ୍କୁ କହିଥିଲୁ ପରା ସେ ଦେକାନର ନାଁ ଖରାପ । Black Listed ସେଠୁ ରହିବୁ ନ ଆଣି କନ୍ଦସ ଆଣିଲେ ଗୁରା ବିପଦ । ହଉ ଯାହା ଆପଣଙ୍କ ଖୁସି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ନାହିଁବା ଗୁରୁ କାହିଁକି ହବମ । ଦେଖୁନ କେତେ ବଢ଼ିଆ—ତମ ନାଁ ଶୁଣି ପରା ଶତ୍ରୁରେ ୨୫୦ ଟଙ୍କାକୁ ଦେଇଦେଲୁ !

ଧୂମକେତୁ : ଖାଲି ତମ ନାଁ କାହିଁକି—ଆମ ଧର୍ମପତ୍ନୀଙ୍କର ଯୋଉ ଅମାୟିକ ବ୍ୟବହାର ସେଥିରେ ସେ ନ ଦେଇ ଯାଆନ୍ତା କୁଆଡ଼େ ?

ରବି : ହଉ ଭଲ କରୁଛନ୍ତି—ଆଉ ସେତକ (କହି କହି ଉଠିଆସି ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ ଯାଇଁ ବସିଛନ୍ତି) :

ଜଗଦମ୍ଭେ : (ଖଟରେ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ପାଖେ ବସିପଡ଼ି) ତେବେ ଆମ ପାଖକୁ କେବେ କାହାକୁ ଦେଖାଇବାର ସ୍ଥିତି ହେଲୁ ?

ଧୂମକେତୁ : ରବିବାବୁ କୁଆଡ଼େ Tourରେ ୨-୩ ଦିନ ଯିବେ—ଫେରିଲୁ ଦେଖାହବ—ଏତେ ତନ୍ତ୍ର । କାହିଁକି ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ମ—ମୁଁ କାହିଁକି ତନ୍ତ୍ର । ହେବ ବା ସେ ଫେରିଲୁ—

ରବି : (ବାହାରୁ) ମୁଁ କୁଆଡ଼େ Tourରେ ଯିବିନି Programme Cancelled—କାଲି ଆଗ ଆପଣଙ୍କ କାମ ସାରିଲୁ ପରେ ଆପଣ ଶାନ୍ତି ଫେରିବେ ଆଉ ମୁଁ Tourରେ ଯିବି ।

ଧୂମକେତୁ : (କହି କହି ବାହାର—ପିଣ୍ଡାକୁ ରବିବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି)

ଏତ ଉତ୍ତମ ପ୍ରସାଦ ? ହେଲେ ଅଫିସରେ ଅସୁବିଧା ହବନିତି
—ହାକିମ ବିଗିଡ଼ିବେନିତ ? ମୋର ଏ ହାକିମ ଗୁଡ଼ାଙ୍କ
ଉପରେ ଭାଷା ରାଗ—କିଛି କାହା ସୁବିଧା କେବେ
ବୁଝିବେନି—ସବୁବେଳେ ଖାଲି ହାକିମି—ଯେମିତି ସମସ୍ତେ
ତାଙ୍କର ଚାକର ।

ରବି : ସେଥିପାଇଁ ଆପଣ ଚିନ୍ତିତ ହୁଅନ୍ତୁନି ।

କାଲି ସକାଳେ ଡାକ୍ତର ପରମର୍ଶ କାମ ସରିବ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ନାହିଁ, ନାହିଁ, ଆମର ଚରବରୀଆ କିଛି ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖାହବ । ପ୍ରାଇଭେଟଲି
ଦେଖାହଉ । ଯହାଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହଉଛି ହଉ । ବହୁତ ବାଟରୁ
ଆସିଛି ଖାଲି ତାକୁ ଭଲ ଡାକ୍ତର ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ନା ।

ଧୁମକେତୁ : ହେଲେ ଟଙ୍କା କାହିଁ ଯେ ପ୍ରାଇଭେଟଲି ଦେଖାଇବ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ମ ଆମ ପାଖେ ନଥିଲେ ନଥାଉ । ଗୁମ୍ଫା ପାଖେ କଣ
କେତେଟା ଟଙ୍କା ନଥିବକି ? (ଭିତରକୁ ଚାହିଁ) ଆଲୋ ଗୁମ୍ଫା ।
ଶହେଟା ଟଙ୍କା କାଡ଼ିବୁଟି ଗଲେ ପଠେଇ ଦେବ ବା ।

ରବି : ଟଙ୍କା କାହିଁ ? ସରକାରୀ ଚାକିରିଆ ଆମେ । ଦରମାରେ ଚଳୁ ।
ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ଆସିବ ? ଗଛତ ଲଗେଇନି । ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ
ହୁଅନ୍ତୁନି । କାଲି ମୁଁ ତାକୁ ଭଲ ଡାକ୍ତର ଦେଖେଇ ଦେବି ।

—*—

ପଞ୍ଚମ ଦୃଶ୍ୟ

(ବାହର ପଟ୍ଟ ଫ୍ୟାଣ୍ଟମକୁ ଧରି ପଶୁଛନ୍ତି ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ।
ଫ୍ୟାଣ୍ଟମ ଗୋଟେ ହାତରେ ବେଲୁନ । ଅନ୍ୟ ହାତରେ
ଲଲିପପ । ନାଚି ନାଚି ଆସୁଛି ସେ । ମଞ୍ଚରେ ମହଜୁଦ
ଜଗଦମ୍ବେ ଦେବୀ । ପଶୁନପଶୁଣୁ ସେ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିଛନ୍ତି ।)

ଜଗଦମ୍ବେ : ହଇଓ କଣ ଡାକ୍ରର ଦେଖେଇଲଟି ? ବଡ଼ ଡାକ୍ରରତ ? କଣ
କହିଲେ ? ଭଲ ହେଇ ଯିବଟି ?

ଧୂମକେତୁ : ଟିକଏ ରୁହ । ଗୋଟି ଗୋଟିକରି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ହବନି ?
ହଁ ଡାକ୍ରର ଦେଖାହେଲା; କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ରର କ'ଣ କହିଲେ ଜାଣି ?

ଜଗଦମ୍ବେ : କ'ଣ ?

ଧୂମକେତୁ : ମୋଟ୍ଟରମଙ୍କର ଆଉ ବିଶେଷ କିଛି ଉନ୍ନତ ହବନି ।

ଜଗଦମ୍ବେ : କ'ଣ ?

ଧୂମକେତୁ : ଏ ରେଗ ପାଇଁ ଆଉ ଚକିତ୍ରା ସେମିତି କିଛି ନାହିଁ ।

ଜଗଦମ୍ବେ : କିଏବା ସେ ଡାକ୍ରର—

ଏତେ ବହୁପ ତା'ର—

ଯୁଗ ଆସି କୋଉଠି ପହଞ୍ଚିଲାଣି, କହିଲା ଏ ରେଗର ଚକିତ୍ରା
ନାହିଁ ।

ଧୂମକେତୁ : ତମେ ଯଦି ସବୁ ଜାଣିଛ ତେବେ ତା ପାଖକୁ ଆମକୁ
ପଠାଉଥିଲ କାହିଁକି ?

ଜଗଦମ୍ବେ : ନାହିଁ ସେ କ'ଣ ମୁଣ୍ଡ ବିସରର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଡାକ୍ରର—

ଧୂମକେତୁ : ଓହୋ ଏ ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନାର ଜଣେ ଡାକ୍ତର, ବଡ଼ କି
ଛୋଟ ମୁଁ ଜାଣିନି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ସେଇଆ କହୁନ—ସିଏ କାଲିକା ପିଲ ହେଇଥିବ, ସେମାନେ
କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ବଡ଼ ଡାକ୍ତର ଖାନାର ସବୁଡାକ୍ତର କ'ଣ ବଡ଼ ?

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ସେଇଆ ହେଇଥିବ — ରବିବାରୁ ତାକୁ ଚିହ୍ନି ବୋଲି
ତା ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ । ଟୋକାଟାଏ ତ-ହେଲେ ରବିବାରୁ
କହୁଥିଲେ ସେ ବିଦେଶରୁ ଫେରିଛନ୍ତି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଦେଖିଲ ଏତେବେଳେ ସତ ବାହାରିଲାଟି ।

ମଲା ମୁଁ କ'ଣ କଟକ ବୁଲି ଆସିଥିଲି କି ? ଘରଟାକୁ ଭଲ
ଡାକ୍ତରଟେ ଦେଖେଇବ ବୋଲି ଆସିଥିଲିନା । ବଡ଼ଡାକ୍ତର
କିଏ ? ତା ଘର କୋଉଠି ? ବୁଝିଲାନି—ନ ହେଲେ ତା
ଘରେ ଦେଖିଗଲାଣି । ପ୍ରାଇଭେଟଲି ।

ଧୂମକେତୁ : ଆଉ କ'ଣ ପଇସା ଅଛି ମିସ୍ ଦବାକୁ । ଏଇ ଡାକ୍ତର
କେଇଟା ଜନିଷ ମାଇନା ପାଇଁ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ, ତା ପାଇଁ
ପଇସା ନାହିଁ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ରବିବାରୁ ନେଲନି ।

ଧୂମକେତୁ : ସେ ପରା ଦରମା ପାଇନାହାନ୍ତି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଦରମା ପାଇନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଟଙ୍କା କେଇଟା ଉଧାର ଦବାକୁ
ମନା କରୁଛନ୍ତି ? ରୁହ । ଶୁଣା ! ଶୁଣିଲୁ—ଶୁଣିଲୁ—ଏଠିକି ।
(ଶୁଣାଙ୍କ ପ୍ରବେଶ)

ଜଗଦମ୍ଭେ : (କଅଁଳକରି) ଦେଲୁ ପରୁଣ ଟା ଟଙ୍କା—ମୁଁ ଯାଏ ସେ
ବଡ଼ଡାକ୍ତର ଘରକୁ—ଏତେକରି କହିଲି ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଟାଏ
ଦେଖେଇବ । ମିଶିପ ଆମର ବୁଲିଗଲେ—ଟଙ୍କା ଟଙ୍କା ହେଇ
ବୁଲିଆସିଲେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ । ଆଉ କହିଲେ କ'ଣ ନା
ଡାକ୍ତର କହିଲେ ଘାର ଆଉ ଚିକିତ୍ସା ନାହିଁ—କାଲିକା

ଟୋକାଏ ମନେ ମନେସର ପଣ୍ଡିତ ? ଦେଲୁ ଦେଲୁ ପରୁଷଟା
ଟଙ୍କା—ଟଙ୍କା ପଡ଼ିଲେ ଠିକ୍ ଔଷଧ ବାହାରବ—ସେଗ
ଧରପଡ଼ିଯିବ ସେ—

ସ୍ତ୍ରୀ : ଅପା । ଇଏ ପର ଦରମା ପାଇନାହାନ୍ତି । ଟଙ୍କା ଘରେ
କାହିଁ ? କାଲିପର ସାବଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା—ଏଯାଏଁ ଘର
ସଜୁଦା ବି ଆସିନି—

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆଲେତୁ ବି ଏଡ଼େ ରଞ୍ଜଣୀଟାଏ । ଟଙ୍କାପରୁଷଟା ଦେଇ
ପାରୁନୁ—ଛୁଆଲେ—

ସ୍ତ୍ରୀ : ମତେ ବିଶ୍ୱାସ କର ଅପା ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଚାଲିଲୁ ଧୁନା ଘର ଖୋଜି ଯିବା—୫୦ କ’ଣ ଚାହିଁଲେ
ପାଞ୍ଜିଶହ ଟଙ୍କା ଉଧାର ପକେଇବାକୁ ଟଙ୍କା କୁଣ୍ଡା
କରିବନି ସେ ।

ଧୁମକେତୁ : ହେଲେ ତା ଘର ଜାଣିଛ ତ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଓହୋ—କେଡ଼େ ଜାଣିସିଆଣାଟା ବା—ଘର ପର
କୁକୁରିଆପଦା—

ଧୁମକେତୁ : କୁକୁରିଆପଦାର କି ଗଳିଟାଏ ? ଗୁଡ଼ ସେଠି ଗଲେ ଦେଖିବା ।
ହଜୁରୁଲ—ଆମ ଡବା ସବୁ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ?

ସ୍ତ୍ରୀ : ବାହାରେ ଖେଳୁଥିଲେ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଯାଉଛୁଲେ—ତମ ଦିନଟିକୁ ଧକ୍ । ଏଇ ତୁମର ଅଧିକାରୀ ?
ଛୁଆଲେ ।

ଧୁମକେତୁ : କ’ଣ ସବୁଗଣ୍ଡିଲି ନେଇ ଯିବା ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : କାହିଁକି ବା ? ତମର ମୋର ଯାଇ ଏଇନେ ଫେରି ଆସିବାନି—

ସ୍ତ୍ରୀ : ତେବେ ଗୁଡ଼ପାଇଁ ଖାଇବାକୁ କରିବନା ନାହିଁ ?

ଧୂମକେତୁ : ନିଶ୍ଚୟ କରି ରଖିବ ନା—(ଆଗେଇ ଯାଉ ଯାଉ ଛୁପୁ।
 ଦେବଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିପଡ଼ି କହିଛି—)
 (ରୂପକରି) ସେଠି କ'ଣ ମିଳୁଛି କେଜାଣି ?
 ବାବୁ ଅଛନ୍ତି କି Tour ରେ ଦେଖ—
 ଟଙ୍କା ଦେଉଛନ୍ତି କି ଟଙ୍କା ଧୋଇତା'ର ପାଣି, ଦେଖାଯାଉ—

ଜଗଦମ୍ଭେ : (ପ୍ରବେଶକରି) କ'ଣ କହିଲୁ ? କ'ଣ କହିଲୁ ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ଚାଲି ଡେରି ହେଇଯାଉଛି ପରା—
 ତା ଘର ଟା ପୁଣି ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ—

ଜଗଦମ୍ଭେ—ହଉ ଚାଲି—

ଛେଳି ଗୋଡ଼ ରେ ଯଦି ପାଳ ମକଚ ହଉଥାନ୍ତା—ତେବେ
 କ'ଣ ଆଉ ଚିନ୍ତା ଥିଲା ମଣିଷଟେ ଯେ, ଗୋଟାଏ କାମ
 ସ୍ୱାକ୍ଷରୀ ହେବନି—ମୁଁ ଜୁଆଡ଼େ ନ ମରବି ସିଆଡ଼େ ନହବ ।
 ଖାଇବା ରଖିଥିବୁଲେ ଛୁପୁ—ଆମେ ଏଇଲେ ଆସିବୁ
 କୁଆଡ଼େ ବୁଲୁଛନ୍ତି—ସେଜାଣନ୍ତି

(ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ଛୁପୁ : ଓହୋ—ମଣିଷ ପାଗଳ ହେଇଯିବ—

କି ଜବରଦସ୍ତିଆ ଏମାନେ । ବୋପାଭାଣ ଢିଙ୍କି ଟିଳି ।

(ମଞ୍ଚ ଅନ୍ତକାର)

—*—

ସଷ୍ଠ ଦୃଶ୍ୟ

(ସୋମ୍ବାରରେ ସୁଶୀଳ, ରବି ବସି ଗପୁଛନ୍ତି)

ରବି : ବୁଝିଲୁ ବେପା ରାଣ ପକେଇଦେଲେ କଣ ଡିକଟା ଗିଳିଦୁଏ ?
ମୁଁ ଏକାବେଳେକେ ନପୁାନ୍ତ ହେଇଗଲିଣି—ଏତେ ଲୋକ
ଦେଖିଛି କିନ୍ତୁ ପୁାଙ୍କ ଭଳି ଜବରଦସ୍ତିଆ ବନ୍ଧୁ କୋଉଠି
ଦେଖିନି ।

ସୁଶୀଳ : ହେଲେ ସେ କୋଉଆଉ ତୋ'ର ବନ୍ଧୁ ?

ରବି : ସେଇଆ ତ କହୁଛି ।

ଗଲବର୍ଷ ଆମେ ବନାରସ ଯାଇଥିଲୁ ବାପାଙ୍କ ଅସ୍ଥି ବିସର୍ଜନ
କରିବାକୁ । ଆସିଲା ବେଳେ ପୁାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା—ଏକାଠି
ଟ୍ରେନରେ ଆସିଲୁ ।

ସୁଶୀଳ : ବାସ୍ କେଇଦିନ ଟ୍ରେନରେ ଦେଖାଗୁଡ଼ିଆରେ ଏତେ ଆପଣାର

ରବି : ଆପଣାର ଆଉ କ'ଣ—ମୋ ଘର ଠିକଣା ମାଗିଲେ
ଧୁମକେତୁ ବାବୁ । ଦେଇଦେଲି—କହିଲେ ସୁବିଧା ଦେଖି
ଆସିବେ ବୋଲି ।

ସୁଶୀଳ : ତୁବି ଭଦ୍ରାମୀରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଜଣାଇଥିବୁ—

ରବି : ଏମିତି କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ—କିନ୍ତୁ ସତରେ ଆସନ୍ତି
କେଇଜଣ ?

ସୁଶୀଳ : ଏମିତି ବି ଚରସ ଥାଆନ୍ତି—

ରବି : ନାଁ ଟା ସେମିତି କାମ ବି ସେମିତି—ସତରେ ଧୂମକେତୁଟାଏ ତ
ସୁଶୀଲ : ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ରବି : ତାଙ୍କ କଥା କହିନା—ରଣରଣୀଟିଏ ।
କଥା କଥାକେ ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ଉଠବସ କରୁଛି ।
ସ୍ତ୍ରୀ କୁଆଡ଼େ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଉପରେ ଗୋଡ଼ ନପକେଇଲେ—ତାଙ୍କୁ
ନଦହୁଏନି ।

ସୁଶୀଲ : ତତେ ଏକଥା କହିଲ କିଏ—

ରବି କିଏ ଆଉ—ନିଜେ ପତ୍ନୀପ୍ରାଣ ପଡ଼ି ।

ସୁଶୀଲ : ଏଠି ବି ସ୍ବାମୀ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ନା କ'ଣ ଗୋଡ଼ପକେଇ
ଶୋଇବାକୁ ।

ରବି କହିନି ଭାଇ, ଯୋଉ ଶସଲୀ ରୁଲିଛୁନା—କାଲିଅତିଥିମାନେ
ସମସ୍ତେ ଆମ ଘରଭିତରେ ଶୋଇଲେ—ଆଉ ଆମେ ଦିହେଁ
ଏଠି ବସି ମଣା ମାରୁଛୁ ପିଣ୍ଡାରେ ।

ସୁଶୀଲ : (ହସିଉଠିଛି) ଯାହାହେଉ, ଧନ୍ୟ କହିବ ସେ ଦମ୍ପତ୍ତିକୁ
(ଛୁପ୍ପା ଚା.ନେଇ ଆସିଛି)

ଛୁପ୍ପା : ଦମ୍ପତ୍ତିଙ୍କୁ ନୁହେଁ—କେବଳ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ—
ଏମିତି ସ୍ତ୍ରୀ ଜଗତ ରେ ବିରଳ ।

ରବି ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ମିଳେ ।

ସୁଶୀଲ : ଏମିତି ସ୍ତ୍ରୀ ତୋ'ର ଦରକାର ହେଉଚିକ—
ଭଉଜି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଟିକିଏ ସେମିତି ଉଠବସ କରନ୍ତୁନ ତେବେ ତା
ଆଶା ଫଳବଦ୍ଧ ହେବ ।

ଛୁପ୍ପା : ଧୂମକେତୁ ବାବୁଙ୍କୁ ଧନ୍ୟ କହିବ । ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କଥା ତଳେ
ପଡ଼ିବାକୁ ଦଉନାହାନ୍ତି—ଆଉ ଇଏ ଅନ୍ଧଧାରେ ଗୋଟାଏ

ଉପରେ ଯେତାଏ ହେବେ—ସେମିତି ସ୍ତ୍ରୀ କୁଆଡ଼େ ଭାଗ୍ୟରେ
ଥିଲେ ମିଳେ—ଭାଗ୍ୟରେ ନୁହେଁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟରେ—

ରବି : ତୁମେ ଗୋଡ଼ ପକେଇ ଶୋଇବାକୁ ଚାହୁଁଛ କି ମୋ ଉପରେ
(ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଛନ୍ତି)

ଗୁପ୍ତା : ଚାହୁଁ ନା—

କ'ଣ କରିବା ଚିନ୍ତି ଏ ଭାବ —

ପୁଣି ସେମାନେ ଏଇଲେ ଆସିଯିବେ —

ସୁଶୀଳ : ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ?

ରବି : କ'ଣ ପୁଣି ବଜାର ?

ଗୁପ୍ତା : ନାହିଁମ—ଜଗତମେଙ୍କର ପସନ୍ଦ ହେଲାନି, ତୁମ ସରକାରୀ
ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଦେଖେଇବା—ସବୁ ଉପର
ଠାଉରିଆ ଦେଖା—ବଡ଼ଡାକ୍ତରକୁ ଦେଖେଇବେ, ଯାହା
ପଇସା ପଡ଼ୁ ପଛେ ।

ରବି : ପଇସା ପରା ନଥିଲା ବୋଲି, ଦେକାନରୁ ଜନିଷ ଆଣିଛନ୍ତି
ମୋ ନାଁ ରେ ବାକି କରି ।

ସୁଶୀଳ : ସତେ ?

ରବି : ଆରେ । ଅଣ୍ଟିରେ ନଥାଏ ଧନ—ପୁଅ ବାହାକରି ମନ ।

କାଲି ଚାଲିଗଲେ ବଜାର କରିବାକୁ—

ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣରୁ ୭୦୦ ଟଙ୍କାର ଜନିଷ ଆଣି ୫୦୦ ଟଙ୍କା ଦେଇ
ବାକି ମୁଁ ଦେବି ବୋଲି ମୋ ଠିକଣା ଲେଖିଆସିଛନ୍ତି ।

ସୁଶୀଳ : ପାଖରେ ଟଙ୍କା ନାହିଁ ପୁଣି ଏତେ ସବୁ କିଣୁଥିଲେ କାହିଁକି ?

ରବି : ଦଣ୍ଡା, Japan citizen କିଣିଛନ୍ତି—କାହିଁ କହୁଛୁ ମୋ
ବେହୁଆ କଥା ଗୁଡ଼ାକ । ହେଲେ ଏବେ ଡାକ୍ତରକୁ ଦେବାକୁ
କୋଉଠୁ ପୁଣି ପଇସା ଆଣିବେ ?

ଭ୍ରମ୍ଭା : ମତେ ମାଗିଲେ ୫୦ ଟଙ୍କା । ମୁଁ ମନାକଲୁ ମତେ ଯେତେ ସବୁ ଗାଳଦେଇ ଗଲେ ତାଙ୍କ ମାମୁଁ ପୁଅଭାଇରଣାଳା ଧୁନ । କିଏ ଅଛି ତା ଘର ଖୋଜ ।

ରବି : ତା ହେଲେ ତାଙ୍କ ଗଣ୍ଡିଳ ନେଇଗଲେନି ।

ଭ୍ରମ୍ଭା : ମ . ଶୁଣୁଛି — ଧୁମକେତୁ ବାବୁ କହିଛନ୍ତି ଝେଷେଇ କରି ରଖିଥିବ, ଆମେ ଆସୁଛୁ ।

ସୁଶୀଳ : ସତରେ ମୁଁ ବୁଝିପାରୁଛି ତୁମ ଅବସ୍ଥା ।

ରବି : କ'ଣ କରିବା ଟିକେ କହ—କେମିତି ଏମାନଙ୍କଠୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବ ?

ସୁଶୀଳ : ଭଉଜ ଯଦଟିକିଏ Acting କରି ପାରନ୍ତେ ତାହେଲେ ଭାରି ମଜା ହୁଅନ୍ତା ।

ଭ୍ରମ୍ଭା : ମାନେ—

ସୁଶୀଳ (ରବି କାନ ପାଖରେ କ'ଣ କହିଛି)

ରବି Nice idea, କିନ୍ତୁ ପରୁର ତୋ ଭଉଜ ରାଜି ହେଲେ ତ ।

ଭ୍ରମ୍ଭା : କ'ଣ Planଟା କୁହନା ?

ସୁଶୀଳ : ଭଉଜ—ତୁମେ ଟିକିଏ ଧୁମକେତୁ ବାବୁଙ୍କୁ ନିଜର କରିପକାଅ

ରବି : Love କରିବାର acting କରି

ସୁଶୀଳ ଜଗଦମ୍ଭେ ଯେମିତି Possessive Lady, ସେ ରାଗିମାଗି ଏକାଥରକେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କି ପିଲାଙ୍କୁ ନେଇ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବେ ।

ଭ୍ରମ୍ଭା : ରଖନ୍ତେ ତୁମର Plan—ମତେ Acting ପାଠି କିଛି ଆସେନି—ମୁଁ Love ପଡ଼ି ଜାଣିନି—ଜଗଦମ୍ଭେଙ୍କ ଚଣ୍ଡୀ ରୂପ ଦେଖିଛି—ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ତ ଗୁଲ ଉତୁରବ ଆଉ ମୋରବି ଚଉଦପୁରୁଷ ଉଝାଳଦେବ—ଆଉ ଏକିଛି କାମର ନୁହେଁ—ଅନ୍ୟ କିଛି ଭାବ ।

ସୁଶୀଳ : ଆଉ କ'ଣ କରାଯାଇପାରେ

ରବି : କାଲି ମୁଁ କହିଲି—ଆମେ ଯାଉଛୁ Tourରେ । ମାନେ ମୁଁ ଯିବି
ଓ ଛୁପୁା ବ—

ସୁଶୀଳ : ହଁ ଇଏ ବ Nica idea—ତେବେ ତ ସେମାନେ ବାଧା
ହେଇଯିବେ ।

ରବି : ସେମାନେ କହିଲେ ହଉ ଆମେ ଫେରିବାଯାଏ ସେମାନେ
ଅନ୍ନଧ୍ୟାସ କରି ଏଇଠି ଆରାମରେ ଥିବେ—କିଛି ଅସୁବିଧା
ହବନି ।

ଛୁପୁା : ତୁମଠୁ ସେମାନେ ଡେର ବୁଲନ୍ତି । ନ ହେଲେ କଟକଭଳି
ଯାଗାରେ ୩ଦିନ ଆସି ଅନ୍ୟତ୍ରପରେ ବୁଢ଼ା ଚଳେଇ ଆନ୍ତେ ।

ସୁଶୀଳ : ଭାଉଜ ଆଉ କପେ ‘ବୁ’ ଆସୁ । ବୁ ନପଡ଼ିଲେ ବୁଦ୍ଧି ଜୁଟୁନି ।
ଏତେ ବଡ଼ ଉପାୟ ଟେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଗଲେ—୨-୩କପ
‘ବୁ’ ନିଜାନ୍ତ ଲେଡ଼ା । (ହସି ଉଠିଛି ଛୁପୁା । ହସି ହସି ପୁଣି
ବୋଧାଇ ଘରେ ପଶିଲେ ‘ବୁ’ ତିଆରି କରିବାକୁ)

ରବି : ହଉ ବସ । ଚିନ୍ତାକର ।

(ଦୁହେଁ ବେଶ କିଛି ସମୟ ବାଣୀଲାପ କରିଛନ୍ତି । ସ୍ୱଳାପ
ଦର୍ଶକ ଶୁଣିବାକୁ ଅସମର୍ଥ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଅଭିନୟରେ
ସମସ୍ତେ ବିମୁଗ୍ଧ । ହଠାତ୍ କିଛି ଗୋଟାଏ ମନକୁ ପାଇଗଲା ।
ଏଣୁ ଦୁହେଁ ଜୋରରେ ହସି ଉଠିଛନ୍ତି)

[ମଞ୍ଚ ଆଲୋକ ନିବାପିତ ହେଇଛି]

ଶେଷ ଦୃଶ୍ୟ

(ଗପୁଥିଲେ ରବି ଆଉ ଧୂମକେତୁ)

ରବି : କ'ଣ ବଡ଼ ଡାକର ଦେଖାହେଲା ?

ଧୂମକେତୁ : ଆଉ ଦେଖା କୋଉଠିହେଲା ? ଅନାଧୁନା କୋଉଠି ମିଳିଲା କି ?

ଘରେ, ନ ଥିଲା ପରା ।

ରବି : ସେ କ'ଣ ଏଠି ଏକା ଅଛି ?

ଧୂମକେତୁ : ନା ଏକା କାହିଁକି—ତାହା—ପିଲାଏ ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ତା ତା ପାଖରେ ଏଇ କୁକୁର ଆମ୍ଭଦ୍ଵାରା ମ—

ରବି : ଘରେ କଣ କେହି ନ ଥିଲେ ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ—ତା ହିଁ ଥିଲା, ହେଲେ ବସିବାକୁ ବି କହିଲାନି, କି ରୁ କପେ ବି ଦେଲାନି ।

ରବି : ତାପରେ

ଧୂମକେତୁ : ଆଉ ତାକୁ ବା କ'ଣ ଟଙ୍କା ମାଗନ୍ତୁ—

କିଛି ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରି ଫେରିଆସିଲୁ ।

ବଡ଼ ଜଗଦନ୍ତ୍ରୀଆ ହିଁ ସେ । ଆମ ଜଗଦନ୍ତେ ତା ପାଖରେ ହାର ମାନ୍ତିଛନ୍ତି ।

ଜଗଦନ୍ତେ : (ପ୍ରବେଶ କରି) ମୁଁ କାହାପାଖେ ହାରିଲା ବାଲା ହିଁ ନୁହେଁ ବା—ଆଜିଦେଖ ମୁଁ ହାରୁଛି କି ସିଏ ହାରୁଛି—ଧୂନାସର ।

ସାଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବ—କରିବ—କରିବ । ତା ପ୍ରୀତ ବଡ଼
ପଣିଆ ଭାଙ୍ଗିବ—ମତେ କ'ଣ କରି ପାଇଛ କି ସବୁ ?

Insp : (ବାହାରୁ)—ଏଇଟା ରବି ବାବୁଙ୍କ ଘର ?

ରବି : ହଁ କ'ଣ ହେଲା ? କବାଟଟା ଖୋଲୁଅଛି, ଆସନ୍ତୁ ।

(ଧୂମକେତୁ କବାଟ ଖୋଲିବାକୁ ବାହାର ଆଡ଼େ ଗଲେ ।
ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି Inspctor ଆଉ Conestbol)

Insp : ରବି ବାବୁ କିଏ ?

ଧୂମକେତୁ : ସିଏ—ରବିବାବୁ

Insp : ଆଉ ଆପଣ

(ଜଗଦମ୍ଭେ ଧୂମକେତୁଙ୍କୁ ରୂପ ରହିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଛନ୍ତି)

ଧୂମକେତୁ : ମୁଁ କେହି ନୁହେଁ

Insp : ମାନେ ?

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା—

Insp : କ'ଣ ଖେଳୁଛନ୍ତି ?

ଧୂମକେତୁ : ନାଁ ସାର ! ମୁଁ ଧୂମକେତୁ ଅଇରି ଗଞ୍ଜିନ ବଳିୟାରସିଂ ।

Insp : ରବିବାବୁ—ଆପଣଙ୍କ ଘର ଆମେ Search କରିବୁ । ଏଇଟା
Search Warrent

ରବି : କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ଆଜ୍ଞା ?

Insp : ସେ ଅନେକ କଥା—କିଛି ଶ୍ରେୟ ମାଲର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଛି ।

ରବି : କିନ୍ତୁ ଏଇଟା ଯେଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଘର

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ଆଜ୍ଞା ପୁରପୁର ଭଦ୍ରଲୋକ ରହନ୍ତି ଏଠି

Insp : ଆପଣ କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି ଭଦ୍ରଲେକଙ୍କ ଘରୁ ତ ଆଜିକାଲି
ଗ୍ରେସ୍‌ଜନସ ଅନେକ ମିଳୁଛି ।

ଧୂମକେତୁ : ହଁ ମିଳୁଥିବ—ଆମେ କ'ଣ ଜାଣୁ? କିଏ କେତେ ଭଦ୍ର ଏକଥା
କ'ଣ ତମେ ଆମେ ବିଚାର କରିପାରିବା—ଜନ୍ମସପେକ୍‌ର
ଜାଣନ୍ତି ନା—

ଜଗଦମ୍ଭେ : ମୁଁ କହୁଛି ତୁମର ଯୋଉ ବୁଦ୍ଧି—ଗ୍ରେସ୍‌ଜନସୁତଙ୍କ ଘରେ ଆସି

Insp : ଆପଣ କିଏ ?

ଧୂମକେତୁ : ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା

Insp : ନା କ'ଣ ?

ଧୂମକେତୁ : (କହିବାକୁ ଗଲବେଳେ ବାଧା ଦେଇଛନ୍ତି ଜଗଦମ୍ଭେ)

ଜଗଦମ୍ଭେ : ମୋ ନାଁ ଆଉ କ'ଣ—ଗାଁ ଗଣ୍ଡାର ନୋକ ଆମେ—ଆମର
ପୁଣିଆଉ ନାଁ କ'ଣ ଅଛି—ସ୍ବାମୀ ନାଁରେ ଆମେ ପରିଚିତ ।
ନହେଲେ ଗାଁ ନୋକ ଛୁଆଙ୍କ ନା ଧରି ଅମୁକ ବୋଉ ବୋଲି
କହନ୍ତି ।

Insp : ନାଁଟା ଠିକ୍ ଠିକ୍ ବତାନ୍ତୁ—ଏତେ ଗୋର ଚନ୍ଦ୍ରକା ଭଲ
ହୁଏଁ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : (ଟିକିଏ ରହି) ଜଗଦମ୍ଭେ ବଳିଆରସିଂ

Insp : ଆପଣ ଦିଜଣ ସ୍ବାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ନା ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ସ୍ବାମୀ

Insp : ଆପଣ ରବିବାବୁଙ୍କର କ'ଣ ହୁଅନ୍ତି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆମେ କାହିଁ ତାଙ୍କର କ'ଣ ହବୁ ବା— ?
ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣୁ ବି ନାହିଁ ।

Insp : ତେବେ ଏଠି କେମିତି ?

ଧୂମକେତୁ : ମାନେ paying guest—ତାଙ୍କର ଆମକୁ ଜାଣିବା କ'ଣ
ଦରକାର ବା ଆମର ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବା କ'ଣ ଦରକାର ?

Insp : କେବେଠୁ ଏଠି ଅଛନ୍ତି ଏମାନେ ରହିବାକୁ ?

ରବି : ଆଜକୁ ୩ଦିନ ହୁଏ ।

ଧୂମକେତୁ : ନା ୨ଦିନ ମାତ୍ର । ଆଜି ତୃତୀୟଦିନ ଏଇତ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି—

ରବି : କିନ୍ତୁ କଥା କ'ଣ—ଆପଣ କ'ଣ ପାଇଁ ଏତେ ସକାଳୁ
ଆମଘରର ଶାନ୍ତି ଭଙ୍ଗକରି ଆମକୁ ଅତିଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି ?
(ପ୍ରବେଶ କରିଛି ଛୁପ୍ପା)

Insp : କଲିକତାରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଧରଣର ଡକାୟିତ ହେଇଥିଲା
ଏଇ କେଇଦିନ ତଳେ ।

ଛୁପ୍ପା : ହେଲେ କଲିକତା ଡକାୟିତ ସହ ପୁର କ'ଣ ବା ସମ୍ପର୍କ ?

Insp : କାଲି ରାତିରେ ଏଇଛକର ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ଦୋକାନରୁ ଅନେକ
ଗ୍ରେସମାଲ ମିଳିଛି । ଆଉଟ ଅନେକ ମିଳିବା ପାଇଁ ଆମର
ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚାଲିଛି ।

ରବି : ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ଆମେ ଭଦ୍ରଲୋକ—ଏସବୁ ଧରାରେ ଆମେ
ନଥାଉ ।

Insp : କିନ୍ତୁ ତା ଖାତାରେ ଅପଣଙ୍କ ଠିକଣା ଲେଖାଅଛି । ଏଣୁ
ବାଧ୍ୟ ହେଇ ଆମକୁ ସର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଛୁପ୍ପା : କରନ୍ତୁ ସର୍ଚ୍ଚ । କିନ୍ତୁ ଆମ ସମ୍ମାନରେ ଆସ୍ତ୍ର ଆଣି ଆପଣ
ସେମିତି ଫେରି ପାରବେନ—ଆମେରିପୋଲିସ ନାଁରେମାନହାନି
ମୋକଦ୍ଦମା କରିବୁ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଧୂମକେତୁଙ୍କୁ ତମେ ସେ ସବୁ ସରକାରୀ କଥା କାହିଁ ଶୁଣୁଛ—
ଚାଲିଲ—ଆମର ବହୁତ ହୋଇଗଲା—ଯିବା ଚାଲି ।

ଧୂମକେତୁ ! କୁଆଡ଼େ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଗାତ ଚୁଲକୁ । ପିଲଏ ବାହାରେ ଖେଳୁଛନ୍ତି—ତମେ ଗଣ୍ଠି ଲି
ସୁଟକେଶଟା ଆଣ ଯାଇ ଯିବା

(ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ଭିତରକୁ ଯାଇ, ଗଣ୍ଠି ଲି, ସୁଟକେଶ ଆଣି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି)

Insp : କିନ୍ତୁ ଘରର ଖାନ୍ଦଲସ ନିଆଯିବାବେଳେ କେହି ଏଠି
ବାହାର ଯାଇପାରିବେନି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ହେଲେ ଆମେ ତାଙ୍କର କେହି ନୋହୁଁ—ସେ ରୂର ହୁଅନ୍ତୁ
କି ଡକାୟତ—ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନୁ । ଆମ ସାଙ୍ଗେ ତାଙ୍କର
କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

Insp : ହଁ ସେ ଗଣ୍ଠି ଲି ଖୋଲନ୍ତୁ ।

ଧୂମକେତୁ : ସେଇଟା ଆମର, ରବିବାବୁଙ୍କର ନୁହେଁ—ତାଙ୍କ ଟୁଙ୍କ
ସୁଟକେଶ୍ ଭିତରେ ଅଛି. ଦେଖିବେ ଯାଉନାହାନ୍ତି ।

Insp : ଚୁପ୍‌କର । ବେଶୀ ଚାଲକି ଦେଖାଅନି—ଖୋଲ

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଖୋଲି ଦଉନ—କାହିଁ ଏତେ କଥା ଶୁଣୁଚ ଯେ ।
(ଗଣ୍ଠି ଲି ଖୋଲିଛି)

Insp : ଏ ସେଣ୍ଟ ବୋତଲ ଆପଣଙ୍କର ?

ଧୂମକେତୁ : ଆଜ୍ଞା ।

Insp : ଏ ଘଣ୍ଟାଟା କାହାର

ଧୂମକେତୁ : ଆମର ଆଜ୍ଞା—ମୋର

Insp : ସ୍ତ୍ରୀକୁ କୋଉଠୁ କଣିଥିଲେ ?

ଧୂମକେତୁ : ଏଇ ପାଖରୁ ।

Insp : କେବେ କଣିଥିଲେ ?

ଧୂମକେତୁ : ଏଇ ଦୁଇଦିନ ତଳେ

Insp : ତାର Memo ଅଛି ।

ଧୂମକେତୁ : ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ସେ ଦେଇନି

Insp : ଇଏ ସବୁ ସେଇ ଚୋରମାଲ । କଲକତା ଡକାୟିତରେ ଚୋର
ଯାଇଥିବା ସାମାନ ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆଲୋବୋଉଲେ ମୁଁ କ'ଣ କରିବି—କେତେ ନିଆଁ ଗିଲା
ଲୋକ ଗୁଡ଼ାଲେ ? ମତେ ଚୋରକରି ଦେଲେ ଲୋ—ନିଉଛୁଣା
ଗୁଡ଼ାକ । ଏସବୁ ଆମର କିଛି ନୁହେଁ ସବୁ ଏଇ ଘର ମାଲିକ
ରବିବାବୁର କାରସାଦି । ନିଜେ ଆଣି ଆମ ଗଣ୍ଠିଲିରେ ଲୁଚାଇ
ଆମକୁ ଚୋର କରିଛି—ଛି ଛି ଏଡ଼େ ଟାଉଟର— ?

Insp : ଏଇ ଟିକିଏ ଆଗରୁ ଆପଣ କହୁଥିଲେ ଯେ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ
ଆପଣ କଣିଛନ୍ତି ଛକ ଉପରୁ

ଧୂମକେତୁ : କହୁଥିଲି ଯେ ହେଲେ

ଜଗଦମ୍ଭେ : ସେକିଛି ଜାଣନ୍ତିନି ଆଜ୍ଞା—ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଠିକ୍ ନାହିଁ, କଣ କହୁଛନ୍ତି
କଣ କରୁଛନ୍ତି ସେ କିଛି ଜାଣନ୍ତିନି । ତାଙ୍କର ଏଇ ବେମାର
ଦେଖାଇବାକୁ ତ ଆମେ କଟକ ଆସି ଏତେ ଦହଗଞ୍ଜିହଉଛୁ ।

Insp : ଆପଣ ବେଶି କଥା କହୁଛନ୍ତି । ଚୁପ୍‌ରୁହନ୍ତୁ । ମୋ ସାଙ୍ଗେ
ଥାନାକୁ ଚାଲନ୍ତୁ । ଆପଣ ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ଆଉ ଜଗଦମ୍ଭେ
ଦେଖା—ଆଉ ଆପଣ ବି ରବିବାବୁ—ଚାଲନ୍ତୁ ।

ଧୂମକେତୁ : (ପକେଟରୁ ଦଣ୍ଡଟଙ୍କା କାଢ଼ି Inspectorଙ୍କୁ ଦିଏ)
Inspector ବାବୁ ଆମର ଭୁଲ ହୋଇଯାଇଛି—ଜନିଷ କଣି
ମେମୋନଆଣି ଆମର ଭୁଲ ହୋଇଯାଇଛି ।

Insp : ମୁଁ ନାଗୁର—ଆପଣମାନେ ଥାନାକୁ ଚାଲନ୍ତୁ ଆଗ, ତାପରେ
ବିଚାର କରିବା

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ବାବୁ ତୁମର ଧର୍ମ ହେବ । ତମେତ ଆମର
ପୁଅଭଳି, ଏତେ ଯିଦି କାହିଁକି କରୁଛୁ । ମୋ ପିଲାଙ୍କ ମୁହକୁ

ରୁହିଁ ଏଇଥରଟା ଗୁଡ଼ିକ—ଆମେତ ଶ୍ଵେତ କି ତସ୍ମିନ୍
ନୋହୁଁ — କହୁନୁ ଟିକିଏ ଗୁପ୍ତା ।

ଗୁପ୍ତା : ନିଆପଣ ପଛେ ଆପଣଙ୍କର ଶ୍ଵେତଜନିଷ ସବୁ ନେଇଯାନ୍ତୁ ।
କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଏବେନାମରୁ ରକ୍ଷାକରନ୍ତୁ । ଆମର ମାନ ସମ୍ମାନ
ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ସେମାନେ ଆମର ଆତ୍ମୀୟ—ତାଙ୍କୁ
ଏଇଥରକ୍ଷମାଦିଅନ୍ତୁ ।

Insp : ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆମର ଆତ୍ମୀୟ ? ଆଉ ସେମାନେ
କହୁଛନ୍ତି paying guest । କୋଉଟା ଏବେ ଠିକ୍ ?

ଜଗଦମ୍ଭେ : ହିଟାଯାକ ଠିକ୍ । ସତକହିବାକୁଗଲେ ଆପଣକୁ ଡରି ଆମକୁ
ଇଆଡ଼ୁ ସିଆଡ଼ୁ କଣ କହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଆମର ଭୁଲହେଇଛି ।
ଏମାନେ ଆମର ଆତ୍ମୀୟ । ତାଙ୍କର ଘରେ ଆଜକୁ ୩ଦିନ
ରହିବ, ତାଙ୍କୁ ସବୁ ମତେ ହଇରାଣ କରିବ, ଏମିତି କହିବା
ଆମର ଅନୁଚିତ୍ ।

ଧୂମକେତୁ : ତୁମେ ରୁପ ରୁଡ଼ । Inspector ବାବୁ ଏମାନେ ମାଇକିନିଆ
ଲୋକ ଯୁକ୍ତ କଥା ଧରନ୍ତୁନି ।

Paying guest ନୁହେଁ Borrowing guest । ଆମକୁ କ୍ଷମା
କରିଦିଅ ରହିବାକୁ ।

କ୍ଷମାକରିଦିଅନ୍ତୁ Inspector । ବାବୁ ଏପରି ଅକୃତ୍ୟ ଆଉ
କେବେ ହବୁନି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଆମେ ଯାଉଛୁ ଆଉ ହଟଡ଼ଟା କରନ୍ତୁନି ।

ଗୁପ୍ତା : ଗୁଡ଼ିକଅଛି Inspector ବାବୁ ।

ରବି : ଆପଣ ଘଡ଼ି ଆଉ ସେଣ୍ଟ ପଛେ ନିଅନ୍ତୁ । ସେମାନଙ୍କୁ
ଗୁଡ଼ିକଅଛି ।

ଗୁପ୍ତା : ନାଁ ଖାଲି ଘଡ଼ି ନେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ିକଅଛି ।

Insp : (ଘଡ଼ି ଓ ସେଣ୍ଟକୁ ଧରି) ଯାଆନ୍ତୁ—ଚଞ୍ଚଳ ଏଠୁ । ମୁଁ ୧୦
ଗଣିବା ଭିତରେ ଏଠୁ ଚାଲିଯାନ୍ତୁ—ନହେଲେ ଏଇଲେ D.S.P
କି S.P. ଆସି ଗଲେ ଆଜି କିଛି କରିହବନି ।

ଜଗଦମ୍ଭେ : ଯାଉଛୁଲେ ଗୁମ୍ଫା । ଆରେ ଟୁଟୁଲୁ—ମିଟୁଲୁ—ଟୁଟୁଲୁ—
ଫାଶୁ ଚାଲି ପିଲଏ, ସବୁ ବାହର ।

ଧୂମକେତୁ : ଯାଉଛୁ ରବିବାବୁ (ପ୍ରସ୍ଥାନକଲେ)
(Inspector ଧୂମକେତୁ ବାବୁ ଓ ଜଗଦମ୍ଭେ ଦେବିଙ୍କ ସହ
ବାହର ଯାଉ ଯାଉ ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ ଆସିଛୁ ସୁଶୀଳା । ପଛରୁ ଧରି
ପକେଇଛୁ)

ସୁଶୀଳା : କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଲେ ? କଣ ଏତିକି ଟିକିଏ ରୋଲ ପାଇଁ ଏତେ
ସବୁ ଜିନିଷ ନେଇ ପକେଇବୁନା କଣ ?
(ଗୁମ୍ଫା ରବିର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ)

Insp : ତୁ ଗୁଡ଼ିଲୁ । ମୋର ଯାହାଅବସ୍ଥା ହେଲଣି ତୁ କୋଉଠୁ ଜାଣିବୁ
ହଉ ଭଉଜି ନଅ ଏଇ ସେଣ୍ଟବୋଉଲ ତମ ସାକ୍ଷୀ ପାଇଁ—
କିନ୍ତୁ ଘଣ୍ଟାଟା ମୋର—କଣ ଚଳିବ ।
(ସମସ୍ତେ ହସିଉଠିଲେ)

ସୁଶୀଳା : କଣ ଏବେ ବୁଝିଲେଣି ଭଉଜି—ଏଣିକାଟା ଆମ ସାଙ୍ଗଟିପଟ
ଝଟିପଟିବାବୁ ! ସେ ଘଣ୍ଟାଟା ବି ଦିଅ ଶ୍ରୀନାଥପୁରରେ
ଫେରାଯିବ ।

Insp : (ନିଜ Dressଟି ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ) ଓହ୍ଲୋ କି ଗରମ ।
ନେବେ—ଘଣ୍ଟାବି ନେ । ଏ Dress ବି ନେଇ ଚିହାଳପୁରେ
ଫେରାଇଦବୁ । ୧୦ ଟଙ୍କା ଦେଇଦେବୁ

ସୁଶୀଳା : କଣ—ବୋପାଗଣ ଡିଜିଟାଲ ?
(ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଛନ୍ତି)

ରବି : ନା, ଆଉ ରାଣ ପଡ଼ିଲେବି ଡିଜିଟାଲିକା ଆମ ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବ
ନୁହେଁ ।

ଗୁପ୍ତା : ଆମପକ୍ଷେ ବାଣ୍ଟିକି କାହାପକ୍ଷେ ବି ସମ୍ଭବ ହେବନି । ହଉ
ଆସନ୍ତୁ ଚାଲିଯିବେ କପେ ପିଇ ଯିବେ ।

Insp : ଖାଲି ଚାଲି କପେ କପେ ରେ ଚଳିବନି ଭାଉଜ ।

ସୁଶୀଳ : ଛ ଜଣ ଲୋକଙ୍କର ଜଞ୍ଜାଳଗଲା—ଏଥର ଆଦମ ଇଉ ଦୁହେଁ
ପୁଣି ଏକାକୀ ରଚନା କରିବେ ନୀରବତାର କାବ୍ୟ ।

Insp : ବାହାରେ ମୁଁ ଲେଖି ଦେଉଛି—
No Guest please

ସୁଶୀଳ : ତୁ ଚାଲ ! ଆଉ ବୋର କରନି ।
ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ରବି ବି ଯାଉଥିଲା
ଗୁପ୍ତା ତାକୁ ପିଠିପଟୁ ଧରିନେଇଛି)

ଗୁପ୍ତା : ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ ? କଲିପର ସାବଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା ।
ନିଆଁ ଚିଠା ଧର—ସବୁ ନେଇ ଆସିବ ଚଞ୍ଚଳ ।

ରବି : କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ଆଉ କେହି ନଆସିଥାଉ ।
(ଦୁହେଁ ଫିଙ୍ଗି ଥିବାବେଳେ ମଞ୍ଚଆଲୋକ ନିଷ୍ପତ୍ତ ହୋଇ ଆସିଛି)
ଆଲୋକ ନିବାସିତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପରଦା ତଳକୁ
ଖସିଲା)

ଯବନିକା ପଡ଼ନ—